

Št. 157

**JUNIJ
2019**

Št. člana_ice društva:

Časopis za brezdomstvo
in sorodna socialna vprašanja

PROSTOVOLJNI PRISPEVEK: 1 EUR

Polovico dobi član_ica društva.

KRALJI ULICE

Odgovorni in izvršni urednik:

Jean Nikolič

Tehnični urednik in oblikovanje:

Chris Hartke

Kulturna urednica:

Mirjam Gostinčar

Uredniški odbor:

Bojan Dekleva, Luna Jurančič Šribar, Špela Razpotnik

Sodelavci uredništva:

Taubi, Gregor B. Hann, Jurij Kunaver, Vanja Kurbus, Barbara Jozelj,
Žiga Novak, Monika Buhančič – Biba, Jasmina Memić, Špela Blatnik,
Diego Menendes, Jan Omahne Femec

Grafična zasnova:

Karlo Medjugorac

Lektoriranje:

Mojca Pipan

Ilustracije:

Ban, Lea Makovec, Peter Polanski, Rade Nikolič, Teja B.

Ovitek:

Prva stran: Nada Žgank

Zadnja stran: Rain-in-the-Face

Tisk:

Tiskarna Vovk

Izdajatelj:

Društvo Kralji ulice ISSN 1854-2654

Prostovoljni prispevek za časopis je 1 EUR.

V primeru pošiljanja časopisa po pošti je prispevek za en izvod 2 EUR.
Celoletni prispevek za organizacije v Sloveniji znaša 24 EUR,
v tujini pa 48 EUR.

Naslov uredništva:

Društvo Kralji ulice, Pražakova 6, 1000 Ljubljana

Telefon: 059 022 503

030 323 128 (SMS komentarnica)

E-pošta: urednistvo@kraljiulice.org

Spletna stran: www.kraljiulice.org

Transakcijski račun za prostovoljne prispevke:

SI56 0510 0801 2105 010 odprt pri ABanki Vipava d. d.

PROJEKT PODPIRAJO:

Mestna občina Ljubljana -- Ministrstvo za zdravje -- Mestna občina Maribor
Ministrstvo za delo, družino, socialne zadeve in enake možnosti -- FIHO
Javni stanovanjski sklad MOL -- Javni medobčinski stanovanjski sklad Maribor
Stanovanjski sklad RS -- Zavod RS za zaposlovanje -- Ministrstvo za javno upravo

Od januarja 2007 je časopis Kralji ulice
član mednarodne mreže cestnih časopisov (INSP).

Mnenja avtorjev prispevkov
ne odražajo vselej mnenj uredništva.

Uvodnik:

SIMPTOMI REVŠČINE

Foto: osebni arhiv

»Vsakič, ko grem žicat, se ga moram najprej nalit do daske, da lahko to sploh počnem,« so besede enega izmed članov društva.

Le zakaj je tako težko beračiti in zakaj berači velikokrat sklanjajoč glavo stegujejo roko, ne da bi nas pogledali v oči? In zakaj nam, na drugi strani, pogled na berača sproža nelagodno občutke? Vsaj deloma zato, ker potrka na našo vest, ki jo še najlažje pomirimo, če si porečemo: »Sam si je kriv.« Da. Za v tla uprtim pogledom berača in za našim odvrčanjem pogleda se skriva ideologija, ki z rastjo števila revnih postaja vse močnejša in omogoča opravičevanje velike družbene brezbrzičnosti: Revni so si za svojo stisko krivi sami.

Navkljub ideološkim floskulam kapitalizma pa raziskave s področja revščine kažejo povsem drugačno sliko. Revščina, tudi če si jo občutil le kot otrok, človeka psihično in fizično zaznamuje za vse življenje. In ne le to! Prenaša se čez več generacij.

Christian H. Cooper je leta 2017 objavil članek *Zakaj je revščina kot bolezen?** V njem izpostavlja, da ima stres, povezan z revščino, potencial spreminjanja našega biološkega ustroja na načine, ki si jih nismo nikoli predstavljali. Lahko zmanjša površino naših možganov, skrajša življenjsko dobo, poviša možnosti za debelost in spodbuja pretirano tveganje pri sprejemanju odločitev. Najnovejša odkritja pa kažejo, da gredo spremembe še globlje – od tega, kako se sestavljajo celice v našem telesu, do tega, kako se izraža naša genetska koda. Če ta znanstvena dognanja držijo, pomeni, da je revščina veliko več kot le socialno ekonomsko stanje. Je nabor povezanih simptomov, ki jih je mogoče preprečiti, ozdraviti, pa tudi podedovati. Z drugimi besedami, učinek revščine je videti zelo podoben simptomom bolezni.

Leta 1997 je Michael Meaney, profesor, specializiran za biologijo stresa, s svojimi kolegi objavil prelomne rezultate: Kakovost starševske skrbi spreminja epigenom, ko vpliva na stresne receptorje. Podoben učinek so odkrili pri avstralskih zebrih škinkavcih, ki so monogamni, za otroke pa skrbita oba starša. Ptici, prikrajšani za starševsko oskrbo, so imeli povišano raven stresnih hormonov tudi v odrasli dobi. Tudi pri človeških otrocih, navaja Cooper, so bile epigenetske spremembe v genskem izražanju stresnega receptorja, ki so vodile k povišanemu odzivu na stres in k motnjam razpoloženja, merjene in povezane z zlorabami v otroštvu. Nižji socialno-ekonomski status v adolescenci pa vpliva na način delovanja amigdale, možganskega centra za čustva in strah. Glavno sporočilo raziskave je bilo: kronični stres in negotovost v otroštvu povzročita težje soočanje s stresom tudi v odrasli dobi. Znanost biološkega vpliva stresa zaradi revščine je v povojih, vendar nam je že predstavila mehanizme, ki povzročajo ta vpliv, in mnogi vključujejo dedno komponento. Če je denimo noseča ženska izpostavljena stresu zaradi revščine, to lahko vpliva na njen fetus in celo na njegove spolne celice ter razširi vpliv revščine vsaj na njene vnuke ali še dlje.

Če učinek revščine deluje kot simptomi bolezni, jo je, kot rečeno, mogoče tudi zdraviti. Tako pri posameznikih kot na družbeni ravni. Za začetek z zavedanjem in upoštevanjem, da veliko revnih živi v drugačni »čustveni resničnosti«. In potem z upiranjem škodljivi ideologiji, ki nalaga vso odgovornost revnim samim. Dokler obstaja, je revščina odgovornost vsakega izmed nas.

Luna J. Šribar

* Christian H. Cooper: *Why Poverty Is Like a Disease? Emerging science is putting the lie to American meritocracy*, Culture Psychology, april 2017.

Kazalo:

- 2 UVODNIK
- 3 TO SEM JAZ
- 4 SLIŠANJE GLASOV
- 5 PETA KOLUMNA
- 7 IZSEK ČASA – ZGODOVINSKA RUBRIKA
- 8 BOG IZ MAŠINE
- 9 TATU ZGODBA
- 11 CESTNA FILOZOFIJA
- 12 NEKAJ CESTNIH
- 12 ANEKDOTE IZ PRODAJE
- 14 DOGODKI
- 15 MARIBORSKA STRAN
- 16 DELIRIJ
- 18 LIKOVNO-POETIČNA STRAN
- 19 INTERVJU: IVANA, PASTIRICA IN PESTRNA
- 20 GOSTUJOČI KOLUMNIST
- 22 KRALJEVI RECENZOR
- 25 IZZA REŠETK
- 26 RAZVEDRILLO
- 27 MILOŠEV FOTO KOTIČEK
- 30 KRIŽANKA

To sem jaz:

ROMAN, 55 LET

Foto: arhiv KU

Ime mi je Roman. Lani sem bil na terapiji v Reto centru na Dobrovi pri Ljubljani. Želel sem prihraniti denar od socialnih pomoči in si najeti sobo v Ljubljani. Vodja Reto centra me je lepo sprejel. A zgodilo se je, kar se ne bi smelo. Fantje smo v hiši uživali heroin, kokain in sanvale. Z enim izmed »retovcev« sva se občasno zadela s kokainom, ki sva ga kupovala v Ljubljani, tja in nazaj sva se vozila s taksijem. Ob nedeljah namreč ni vozil avtobus. Prej nikoli nisem užival trdih drog. Kokain, injiciran v žilo, mi je bil blazno všeč. A po uživanju heroína – ki smo ga na alu foliji žgali z vžigalnikom in vdihovali dim – mi je bilo zelo slabo in sem bruhal. Sanvale smo drobili v prah in jih snifali. Kar nekaj denarja je šlo za mamila, pa si ga nisem prihranil nič. Vodja centra je bil zelo slabe volje in je nekaj »grešnikov« izključil. A vseeno je dal vsakemu izmed fantov možnost, da se vrne. A ostali so lepi spomini na življenje v centru. Mene še vedno ni srečala pamet, še vedno imam skomine in si sem ter tja nabavim *belo*, vsaj pol grama. Za zdaj to počnem le enkrat v mesecu in imam »zadevanje« pod nadzorom.

Roman Cerjak, 55 let

03
KRALJI
ULICE

PRAVILA PONUJANJA ČASOPISA

Ker želimo, da bi pri razširjanju časopisa Kralji ulice lahko sodelovalo čim več ljudi in da bi dosegel čim širši krog bralcev in bralk, je pomembno, da skupaj skrbimo za njegov dober ugled. Člani in članice društva, ki ponujajo časopis, ne predstavljajo le sebe, pač pa celoten projekt Kralji ulice.

Doslej so bili v javnosti zelo dobro sprejeti, mnogi bralci in bralke so pohvalili njihov pristop. Želimo si, da tako ostane tudi v prihodnje, zato člani in članice društva spodbujamo, da se držijo spodnjih pravil in tudi svojega občutka o tem, kako časopis še bolj približati našim bralcem in bralkam.

- Časopis ponujam na miren in nevsiljiv način.
- Drugim članom in članicam društva, ki ponujajo časopis Kralji ulice, izkazujem spoštovanje in se zavedam, da imajo ravno tako pravico do ponujanja časopisa.
- Z drugimi člani in članicami društva se miroljubno dogovarjam glede lokacije ponujanja časopisa.
- Morebitne nesporazume rešujem na miren in spoštljiv način.

- Med ponujanjem časopisa ne uporabljam alkohola in/ali drugih drog.
- Med ponujanjem časopisa omenjam predvideni prostovoljni prispevek in od bralcev in bralk ne pričakujem ničesar več.
- Med ponujanjem časopisa ne beračim.
- Spoštujem odločitev bralcev in bralk, da časopis vzamejo ali ne, in jih k temu nikakor ne silim ali jih drugače neprijetno vznemirjam.
- Med ponujanjem časopisa imam uradno izkaznico društva na vidnem mestu.
- Zbiranje prispevkov za druge dejavnosti društva je poskus zavažanja bralcev in bralk.

Če se član ali članica društva ne drži pravil ponujanja časopisa, je na to najprej opomnjen_a s strani strokovne delavke oziroma delavca, potem pa lahko začasno ali trajno izgubi pravico do ponujanja časopisa Kralji ulice.

Bralce in bralke prosimo, naj morebitne kršitve sporočijo v uredništvo na telefonsko številko 059 022 503 ali na e-naslov: info@kraljilulice.org.

KO PSIHOZE POSTANEJO ODPORNE NA ZDRAVILA

Nedolgo nazaj sem bila prisotna na seminarju o samosabotaži, ki se je začel s preprosto ugotovitvijo, da obstaja del našega uma, ki se upira spremembam. V oklepanju preteklosti nam (lastni ego, ki hoče nadzor) govori besede, da nekaj, v kar smo vložili veliko truda, ni dovolj dobro. »NISI SE DOVOLJ POTRUDIL! BODI TIHO! SAM SI SI KRIV! MOLČI! NE GOVORI!«

Ali pa nam govori, da nismo dovolj dobri, da bi bili upravičeni do nečesa pozitivnega, ki nam je na dosegu roke. »NISI DOVOLJ SPOSOBEN! NIČLA SI! NE ZASLUŽIŠ SI! NE ZNAŠ! NIMAŠ POJMA!«

Tako se v sebi krotovičimo. Sprejemamo drobtinice ljubezni. Se ne odločimo za spremembo, ki bi nas dvignila iz mlake vsakdana.

Da pa bi bila samosabotaža uspešnejša, ego močnejši, morajo biti prisotni še dodatni pogoji. Travma zaradi zlorabe. Nizka samozavest. Nori občutek krivde, ki se z leti še pogloblja. Zaradi česar v ključnih trenutkih zmrznemo, se umaknemo.

Zaradi slabih izkušenj si nato v naslednjih situacijah ne damo možnosti, saj je v glavi že izrisan negativen rezultat.

Zgodbe umikov, podredljivosti, sprejemanja slabih, poniževalnih odnosov kot poznano zlo, na katero smo obsojeni, ker tako pač je.

»TOREJ POZIV VSEM, KI SLIŠITE, OBJEMITE SVOJE GLASOVE, OBJEMITE JIH Z LJUBEZNIJO. VAŠI SO, DEL VAS SAMIH. VENDAR JIH NE UBOGAJTE, ŽENE JIH STRAH, KI GA POZAMO VSI. NAJ BO NOV VSAKDAN DRUGAČNEJŠI. ZASLUŽIMO SI POZITIVNE ODNOSE, SAMOSPOŠTOVANJE, SO NAŠA PRAVICA, KI JO MORAMO LE OZAVESTITI!

JO ZAHTEVATI, PRIČAKOVATI, IZRAŽATI! JO ŽIVETI!«

Moj prvi glas, ki se ga spomnim iz predšolskega obdobja, mi je govoril: »Sama si si kriva! Nihče ti ne bo verjel!« Z občutkom krivde, nemoči, sramu, ki so pljusknili ob vsakem stresu, sem preživela. Se poročila in nato ločila. Živela z alergijami, slabo odpornostjo, se prenažirala in stradala. Oslabela. S stalnimi glavoboli in brez energije. Dosegla skrbništvo. Izplačilo skupnega premoženja ob ločitvi. Izplačala kredit za stanovanje. V prostovoljni izolaciji. Nezaupljiva. Brez sogovornika, s komer bi delila bolečine in stiske. Počasi poglobljala razkorak med notranjim glasom in glasovi, ki so postajali

vse glasnejši. Podivjani požgali vse v meni in me gnali v odsotnost.

Se izgubljala v dilemi, ali so to še moje misli ali le vrinjenke. Poizkušala o tem spregovoriti. Vendar ni bilo besed. V meni ni bilo dovolj razumevanja. Lažje se je bilo umakniti.

Ob naslednjem poizkusu so v meni prevladovalle še vrinjenke. Temu primerna je bila tudi zgodba. S prepričanostjo, da mi bodo pomagali, sem jo po koščkih trgala iz sebe.

Izkušnja s hospitalizacijo in zdravlili me je pripeljala do ugotovitve, da problema ne bom rešila z uravnavanjem količine zdravil. S soočenjem s problemi, ki sem jih do tedaj rinila stran, ob hkratnem intenzivnem notranjem dogajanju, z drugačnim gledanjem in interpretiranjem notranje odzivnosti so določena dogajanja postala razumljivejša in s tem sprejemljivejša. Edini orodji, s katerima sem operirala, sta bili samoopazovanje in razdeljevanje problemov s prijateljico, kadar sem o tem lahko govorila.

Še vedno pa sem se trla zaradi energij, ki sem jih občasno zaznavala. Težko je spregovoriti o nečem, za kar nimaš besed, da bi opisal, nimaš razumevanja in sprejemanja. Situacija neke druge zavesti, daleč od realnosti, kamor sem hotela. Z ozaveščanjem, da glasove slišim že celo življenje, sem začela razvijati nov odnos do glasov, saj mi pogajalska pozicija »hočem, želim, pričakujem, je moja pravica ...« ni kaj dosti pomagala.

Z novim odnosom, da so vsi glasovi jaz sama oziroma podivjani del mene, ki je samoniklo životaril, sem jih počasi sprejemala. Sprememba stališča, iz žrtve, ki se ji godi krivica, v osebo, ki se lahko nekaj nauči iz vsake situacije, mi je vrnila moč.

S sprejemanjem in ozaveščanjem hrepenenj, strahov in prepričanj. Svojih odločitev, svojega telesa, svojih misli. S podporno energijo ljubezni sem se začela učiti popolne predaje.

S sprejemanjem življenja, kakršno je ta trenutek, sem si dovolila ranljivost, ki mi je omogočila sprejemanje lastnega dotika. Leta življenja z enostranskimi kompromisi, distanco in izolacijo so gluho telo z dotiki spet oživel. Odprli so rane, ki se niso nikoli zacelile.

Iskanje kompromisa v sprejemanju svojega drugega pola je bil moj izhod iz slepe ulice. Kaj narediti, ko notranji glas podivja, dobi množino in postane tujek? Kako se vrniti

Rade Nikolić

v prejšnje stanje, kakšna je pot vračanja in kdaj skrene na novo?

Veliko je sklicevanja s strani raznih doktrin, institucij in posameznikov, ki ponujajo svojo rešitev kot edino pravo ob hkratnem prepričevanju, da si že v startu zajebal. S sklicevanjem na ekskluzivnost, ki je v življenju podprla veliko zlorab, z barantanji med etiko, moralo in prepričanju so še vedno najbolj utesnjujoča lastna prepričanja.

Da postanejo sporni lastne misli in lasten dotik, kolikšna ujetost zreducira misli na takšno omejitve? So prepričanja, ki sem jih presegla lahko edino sama. Počasi spoznavam, kako pomembna je bila v mojem življenju uvedba besede »dovolj«, postavljanje meja, da mi ne bo nikoli več zmanjkalo osebnega prostora za odločitve, s katerimi bom lahko živela.

Kje je tukaj potem kemično neravnovesje, zdravljeno z antipsihotiki, tretma, ki sem ga bila deležna tudi sama? Z zdravlili ustaviti tako delovanje notranjega sveta kakor tudi delovanje navzven. Nepredvidljivosti, ki jih ni možno nadzorovati. Za določene notranje stiske ni zdravil, razen morda prijateljstva. Razčlenjevanje, kaj je resnično in kaj ni, je le v pristojnosti vsakega posameznika. Skozi pogovor se postopoma izlušči bistvo problema, zakrito pod plastmi neizrečenega. So zaključki, do katerih moramo priti sami. Ne glede na terapijo potrebujemo stik s sočlovekom, biti sprejeti taki, kot smo. Z vsemi nedoslednostmi, ki jih živimo.

Mojca Nahtigal

DIRKA DO DNA MOŽGANSKEGA DEBLA

Nekdanji podpredsednik *Facebooka* s področja rasti deleža uporabnikov, Chamath Palihapitiya, je leta 2017 med govorom na ameriški univerzi Stanford dejal, da čuti ogromno krivdo, ker so v podjetju ustvarili orodja, ki trgajo socialno strukturo delovanja družbe, širijo neresnice in dezinformirajo javnost, ter obenem svetoval vsem, naj si vzamejo resen odmor od družbenih omrežij.¹ Že pred njim je prvi predsednik družbe Facebook, Sean Parker, javno povedal, da socialni mediji zagotavljajo povraten učinek socialnega potrjevanja: »Malo dopaminskega zadetka, ker je nekdo všečkal ali komentiral pod vašo objavo ali fotografijo.« Trdi tudi, da je Facebook namerno zasnovan tako, da ljudi zasvoji in jih sili k temu, da se vračajo po več. Oba gospoda sta med svojim službovanjem sicer mastno zaslužila, toda včasih vest očitno naredi svoje. Poleg njiju tudi drugi insajderji trdijo, da družbena omrežja izkoriščajo ranljivost v človeški psihologiji. Naj navedem *Tristana Harrisa*, ki je delal na področju etike oglaševanja pri podjetju Google: »Socialni mediji so dirka do dna možganskega debela.«

Kljub temu pa niso vse funkcije slabe. Obstajajo tudi oprijemljive koristi, ki izhajajo iz socialnih mrež. Skupnosti znotraj teh omrežij lahko denimo pomagajo razbijati stigmatizacijo in negativne stereotipe, marsikomu lahko na različnih področjih služijo kot odskočna deska, lahko se povezujemo na lokalni in svetovni ravni ipd. Vendar ne prezrimo, medmrežje ima neomejeno moč, da naivne osebe še bolj poneumi, medtem ko imajo osebe, ki kritično razmišljajo potencial svojo inteligenco nadgraditi.

Toda danes ne bomo govorili o pozitivnih vplivih socialnih medijev.

Morda ne veste, vendar obstaja lestvica za merjenje zasvojenosti z družbenim omrežjem Facebook. Imenuje se Bergenska lestvica odvisnosti od *Facebooka*, razvili pa so jo strokovnjaki na Norveškem, prvič je bila javnosti predstavljena leta 2012. Sicer na prvo žogo deluje precej preprosto, vendar je ne gre zanemariti. Ker je govora o morebitni zasvojenosti, naj omenim, da v Sloveniji deluje tudi ambulanta za računalniške odvisnosti, ki deluje v sklopu klinike za nekemične odvisnosti v Novi Gorici. V nekaterih državah sveta pa so odvisnost

Foto: William Iven, Unsplash

od interneta tudi uradno priznali kot bolezen. Toda vrnimo se k družbenim omrežjem.

V veliki meri smo druženje v živo in izražanje lastnih misli zamenjali s *selfiji*, všečki, retviti in deljenjem tujih mnenj, čustva v digitalnem okolju pa večinoma verbaliziramo s čustvenčki, *gif*i in ostalimi vizualnimi kraticami. Največkrat formuliramo v nekaj kratkih paragrafih (#dolgiobjavevečinineljubibrati). Zasuti smo s kratkimi komentarji z malo vsebine, velikokrat tudi s kupi žaljivk. Omenjeno še poslabša neizražena osebna odgovornost, ki se neredko skriva za anonimnostjo. Tudi ure in ure nadgradnje virtualnih polj bi nedvomno lahko izkoristili bolj konstruktivno. V roke bi denimo lahko vzeli arhaični zunanji disk – knjigo – in dejansko kaj koristnega prebrali. Če nič drugega že lažen občutek povezanosti povzroča škodo našemu socialnemu življenju. Neredko je prisotno tudi medmrežno zalezovanje. Le kdo izmed nas uporabnikov_c socialnih omrežij lahko pritrdi, da ni še nikoli ocenjeval sogovornikov po njihovem profilu? Ta nam o njihovem življenju razkrije vse potrebno, da si lahko o njih ustvarimo vsaj približno sliko. Večina uporabnikov_c brez premisleka objavlja, kje so, kaj počnejo, kaj bodo počeli, kje se zabavajo ... Njihove objave nam komunicirajo vse njihove navade. Negativni vplivi družbenih omrežij sprva niso tako izraziti. Da pride do stanja morebitne odvisnosti, naši možgani

potrebujejo čas. Te spremembe pa so še manj vidne zaradi tega, ker naša okolica sprejema podobne odločitve kakor mi sami.

So socialna omrežja tako znaten dejavnik v naših življenjih, da znajo le ona polniti časovne vrzeli med čakanjem na avtobus, stanjem v vrsti, službenim odmorom, marsikdaj celo med hojo? Je buljenje v ekran in skrolanje po notifikacijah tako težko opustiti?

Menim, da je težko, saj tudi sam nisem imun na zgoraj omenjeno. Sicer se trudim porabiti čim manj časa na svojem Facebook profilu, a vendar ne mine dan, da ne bi vsaj za slabo uro – če ne dalj – pokukal v digitalni svet.

Naj za konec omenim še ameriško študijo, v kateri vrli znanstveniki trdijo, da imajo uporabniki *Facebooka* dvanajst odstotkov manj možnosti za smrt kakor tisti, ki njega usluge ne koristijo. Še bolje naj bi jo odnesli tisti, katerih imena so pogosto označena v objavah, najbolje pa tisti uporabniki z velikim številom prejetih prošenj za prijateljstvo oziroma razvejano digitalno socialno mrežo. Zdi se, da lahko rečemo lajk je lajf. Instagram jih prodaja po dolar in pol.

PA NE OKOL GOVORT.²

Jean Nikolič

¹ YouTube: Social Media Ripping Apart Society (<https://www.youtube.com/watch?v=d6e1riShmak>).

² Citat sem si sposodil od našega pank poeta Črtomirja Clonskyja.

SESTRI

PRIŠEL SEM DOMOV
V SVOJ DOMAČI PRISTAN.
ČAKALA SI ME Z NASMEHOM,
DVE RDEČI KITKI STA TI PLAPOLALI V VETRU
IN OPLETALI OKROG PASU.
IZ KUHINJE JE DIŠALO PO PRAŽENIH JETRCIH,
ČEBULI IN SVALJKIH, KI SEM JIM KOT DEČEK DEJAL KAR LULČKI.
PLATONSKO OBJETA SVA ŠLA SKOZI NASAD BOROVNIC,
VONJ DOMAČE DOBRAVE SE JE MEŠAL
Z VONJEM PO PRAŽENIH JETRCIH IZ ŠTIBLCA
IN VONJEM SPOMLADANSKIH TRAV.
OBJETA KOT DVE SPUŽVI,
TVOJ SMEH JE BIL KOT GLAS IZ NEBES.
NAJBOLJ PA SO DIŠALA PRAŽENA JETRCA NA ČEBULI.

ČRTOMIR CLONSKY

NENADOMA

FANTIČEK

Fantiček,
ki se pelje na rdečem
biciklu
po mlajih in balah
in pisanih travah,
cing, cing.

Ob reki,
ki teče,
ničesar ne reče,
se sivkasto vije,
ko veter vpije,
cing, cing.

Saj ni še trpljenja,
peklenskega vrenja,
oj, fantek veselja.

Ne glej še v vodo,
temačno svobodo,
v soncu poslednjič
zapoj,
cing, cing.

Nenadoma,
brez najave,
je prišel,
postal je vonj,
oblika,
barva,
postal je vse.
Nenadoma,
brez najave,
brez namena
tu postavil si je šotor,
brez vprašanja,
dovoljenja
naselil se je v duši,
čustva zaigrala so
visoki C.
Je prišel,
da za vedno bi ostal?
Je prišel,
da zmedo naredi?
Nenadoma
in
nevede
mi ukradel je srce.

Barbara Kališnik

Zgodovinska rubrika:

IZSEK ČASA, 3. DEL

Zgodovina, pravijo, nas bi morala kaj naučiti. Drugi razmišljajo, da je čas ciklični in se stvari tako ali tako ponavljajo. Pri odnosu do revščine, brezdomstva bi lahko trdili, da se res. Pojavljajo se podobne dileme, kot so se pojavljale pred »100 leti«.

V novo-stari rubriki bomo poleg časopisnih »pričevalcev« odnosa do najbolj družbeno odrinjenih ljudi objavljali tudi pričevanje časa po spominih enega izmed prvih članov društva.

Omenil sem že, da smo časopis ter prispevke zanj ustvarjali, kjer koli se je dalo, pač glede na razpoložljivo stanje. Tisti, ki so imeli urejene stanovanjske razmere, so pisali prispevke doma ali pa v službi, kjer so bili zaposleni. Tisti, ki pa smo bili na cesti, pa nismo imeli ne prostorov ne računalnikov, mnogo takih, kot sem bil jaz in moj prijatelj Miran Skalar, je pisalo nekje na prostem. Moja pisalna miza je bila nek pult, za katerim so ljudje jedli, pili in se veselili raznih kulturnih dogodkov, ki so se odvijali na Metelkovi. V roke sem vzel pisalo ter zvezek in ustvarjal, večinoma aforizme, vice oziroma šale ter seveda križanke. Takrat sem pripravil tudi zelo težko križanko. Sestavil sem jo v dveh urah na pamet, iz glave, brez uporabe leksikonov in ostalih pripomočkov. Miran Skalar pa je pisal čudovit esej o življenju na cesti, pod mostom ali pač kje drugje. Zato je časopis takrat izhajal včasih na začetku, včasih na sredini, včasih pa na koncu meseca, izšel je pač, kadar se je nabralo dovolj materiala. Prva številka je izšla na začetku junija, druga številka na sredini novembra, mi pa smo že imeli v mislih tretjo številko, ki naj bi izšla meseca decembra, saj smo bili mnenja, da bi takrat šla še bolje v promet, saj je čas pred novim letom čas obdarovanj, in brezdomne osebe, ki so ponujale časopis, bi imele tako več denarja za svoje potrebe. Toda zgodilo se je nekaj drugega. Bojan Dekleva in Špela Razpotnik sta predlagala, da bi oblikovali tudi koledar, tako imenovani kraljedar, ki je prvič izšel v sredo, 21. 12. 2005. Isti dan smo imeli tudi kratko predstavitev v Narodni galeriji, pa sprejem delegacije brezdomcev pri predsedniku Državnega zbora Republike Slovenije, gospodu Francu Cukjatiju. Predsednik DZ RS nam je najprej razkazal hram demokracije, nato pa smo bili vabljeni na svečano kosilo. Ker sem sedel poleg predsednika Cukjatiya, sem izkoristil priložnost ter mu omenil problematiko brezdomstva in predstavil naš časopis. Omeniti moram, da ga je pohvalil. Prosil sem ga, če je le mogoče, da bi na ministrstvo za kulturo prenesel prošnjo za kakršno koli pomoč pri izdaji. Kot sem kasneje izvedel iz uradnih virov, se je to tudi v resnici zgodilo. Ta dan sem bil kot klošar in brezposelnež polno zaposlen, ne le na cesti, ampak tudi v parlamentu Republike Slovenije. Takrat sem napisal aforizem, ki je bil objavljen v časopisu: Jej, pij in kavsaj, pa za delo se ne ravsaj.

Prispevek iz preteklosti pripravil Gregor B. Hann

PODNEVI SEM DANILO, PONOČI PA NOČILO.

DANILO #083

BEGNAGRAD

Foto: Maruša Ivančič

Kolikokrat sem že bil na ljubljanskem gradu? Ne vem, ker nisem štel, vendar vsekakor velikokrat. Danes so mi prišli v spomin pohodi nas mulcev v hrib gradu, kjer smo z nekakšnimi krepelci brskali po gozdu in iskali meče in sablje, a za hudiča nismo našli nič.

A danes je bilo drugače. Z društvom Kralji ulice smo se z avtomobili odpeljali do vrha in imeli rezervirano parkirišče. Mater, kot predsednik države. In potem – vsaj jaz – juriš v grajski zapor, kjer je sedel tudi velecejenjeni Cankar. Potem pa na stolp. Mater, kaj je Ljubljana res tako velika? Sicer se ne spomnim, kdaj sem bil nazadnje na stolpu, toda pogled z njega je fantastičen. S stolpa pa v video muzej, kjer smo videli zgodovino gradu (jaz prvič), in od tam v kapelo, kjer je nek mojster na listek napisal moje ime. Plačilo? Donacija. Za brezplačne vstopnice se zahvaljujemo Javnemu zavodu Ljubljanski grad.

Kako sem napisal na začetku? Kolikokrat sem že bil na ljubljanskem gradu? Pa kaj, saj vsakokrat, ko pridem, opazim nekaj novega, še nevidenega. Na koncu pa še kafe v Grajski kavarni. Jebem ti, začetek dneva je bil za vse nas bomba. Vsi zadovoljni smo zapustili grad in zdaj že upamo na kakšen nov izlet. Skratka, tudi socialni problemi smo le ljudje, ki uživajo v lepoti, ki nas obkroža.

Taubi

POPRAVEK IN OPRAVIČILO

V aprilski številki smo zapisali, da nam je smučarska šola SkiSchool.si Kranjska Gora omogočila cenejšo izposajo smučarske opreme. Izposoja opreme je bila brezplačna. Za napako se iskreno opravičujemo.

Uredništvo

Tereza Vuk:

BOG IZ MAŠINE

Večkrat razmišljam, kaj bi blo, če bi prišlo, recimo, do tretje svetovne vojne. Sej v bistvu smo že v njej, sam ne v taki, k so jo doživljali naši dedki in babice. Ko bi nam bili čez noč odvzeti ugodje, komoditete in luksuz, kot denimo mir. Sej skoz jamram, da *life sucks*, sam tega pa glih ne bi. Tam kje skrita v kleti bi pol pisala Dnevnik Tereze Frank. Ker dvomim, da bi mi v kakšnem taborišču ponudili comp, pa posebej wi-fi zame: »Evo, kle imate, gospa. Sam vi ustvarjajte. Mi gremo pa par bomb dol fuknit vmes.« Niti pod razno nočem poznat občutka, ko padajo bombe okol tvoje betice, ti pa ne veš, al bi laufal levo al desno, in pol izpadeš, k da bi breakdance plesal. Nočem poznat tazga strahu. Že ko nevzgojena neumna mularija meče petarde naokoli (to bi jaz vse prepovedala) in kakšno skor dobim v kapuco bunde, morm kr na nov zalaufat srce, pa sama seb dajat umetno dihanje, ker mi je tok prešejkalo sistem. In prešejkalo mi je sistem tud davnega leta 1991.

Stara sem bla štrnajst let, čakal me je prvi letnik in sem šla na začetku počitnic mal do sestričen v Črni Vrh nad Idrijo. To zgodbo sem že v drugi knjigi opisala, zato ne bom zdej še kle dolgovezila. V glavnem, bilo je poletje in tam sred gozdov smo bili brezskrbni otroci, k nas je že puberteta dajala. Zato takrat res nisem neki ful sledila, da vozijo tanki proti Ljubljani in da je cela štala. Sej čutiš v ozračju, da je neki narobe, sam verjetno sem mela un filing, da pri nas se pa kej tazga že ne more dogajat. In ker nisem doživljala siren in zaklonišč v Ljubljani, občutek ni bil tko grozen. Do prvega julija. S sestričnami smo spale ponoč ali pa klepetale, one se bolj spomnijo, jaz sem si vmes profesionalno sfukala spomin. In kr naenkrat je sestrična vidla ene iskricke čez okno in še nas opozorila. Sem že hotla pripomnit, kaj so to za ene čudne kresničke, ko je naredilo sam še bum. Vrglo v zrak vso streho in vse šipe ven pometalo. Smo se začele dret, laufale dol proti kleti, stric pa teta gor proti nam, zmeda in kaos na ful. Faking bombardirajo nas! In en pok za drugim skoz. Še zdej se spomnim strahu. Sred noči ne veš, kaj se dogaja, veš, da je vojno stanje, ampak jaz mam šele štrnajst let! Seveda nas niso bombardirali, ampak so se pametnjakoviči od JNA odločili, da

Foto: Žigažaga

bojo uničili skladišče orožja, k je blo v vasi. In je vsa municija pokala do jutra. Mislim, men pobrali par let življenja, uni bi se šli pa ta *hard* petarde. In zjebali vsem bajtam strehe in šipe. Hočem rečt, če jaz še danes vidim to noč pred očmi, kako bi šele bilo, če bi se resne, ta zaresne jebe dogajale. Kap me v dveh sekundah. Ker vojna izvleče iz ljudi tist ta najslabš. Vsak se bori za svoje, vsak hoče preživet in pol smo tam. In pol so oni močnejši k drugi in si ga najebal. Ko ti nardiš človeka šibkega, imaš vso nadvlado in moč nad njim. Nikol nisem razumela, zakaj vojaki zganjajo skupinska posilstva. Ko ti vzamejo vse dostojanstvo. Grozne zadeve, o katerih ne morem niti razmišljat. Zakaj je treba nasprotnika ponižat v takem trpljenju? Zakaj je treba sadistično mučit ljudi? Nasajat tipe na bambus kole, dajat podgane na trebuh, dat nad njo lonec, ga zakurit vzad in podganca si svojo pot rešitve zgrize v tipovo notranjost. V najbolj domišljijemskem *hollywoodskem* filmu ne bi mogla tega gledat. Ker tega ni v meni. Pa bi drugač razmišljala, če bi mela sama pol družine pobite? Posiljene, trpinčene? Dvomim. Ampak vojna in take stvari iz človeka naredijo zver. Zato bi jaz, da je lepo *peace and love* pa nobenih vojn nikjer. In ljudje tud prehitro padejo v to nadmoč, v uživanje, da imaš moč izživljati se nad šibkejšimi. Lep primer tega je *The Stanford Prison Experiment*. Avgusta leta 1971 se je na Univerzi Stanford profesor psihologije Phillip Zimbardo odločil narest en eksperiment. Prek oglasa je najdel mladeniče, jih

izbral štiriindvajset in jim rekel, da gre za znanstveno raziskavo. Plačal jim je petnajst dolarjev na dan in šli so vsi skup dol v klet na univerzi, kao izigravat zapor za dva tedna. Vsi so bili normalni, povprečni, nobenih kriminalnih preteklosti. Z metanjem kovanca so jih petnajst izbrali za paznike in devet za zapornike. Zimbardo je zanimalo, kaj se zgodi, če dobr folk vržeš v zleht situacije. In so se šli resno. Prov policija jih je aretirala zjutri, prstni odtisi, vse. Oblekli so jih v zaporniška oblačila, dali v celice za klet, pobrali so jim vse, pazniki so mogli pa red vzdrževat. Ni treba razlagat, da je prišlo do štale. Pazniki so mal preveč padli v svoje vloge, zaporniki jih pa neki niso jebali preveč. Par jih je šlo hitr ven (sej niso v zaporu zares), ostali so pa tok notr padli v to igro, da je izvleklo iz vseh tist ta najslabše. Takoj ko so dobili pendreke v roke, so začutili moč. Če hoče videt, kok so vsi fikcijo z realnostjo zamešali in kako hitro so pridni postali zleht, pol si pogledajte al dokumentarec al pa nemški film o temu dogodku. Ne ameriškega. Še Zimbardo je tok notr padel v ves ta eksperiment kot »upavnik zapora«, da je šel kr na policijo, ko je bil en upor, nej jih dajo kr v ta prave zapore. Ker je šlo čez vse meje, ni mel druge, kokr da je poskus prekinil čez šest dni. Uni majo pa še dans vsi travme. Vse zarad keša (petnajst dolarjev na dan sede) in moči. In sam zarad teh dveh stvari so vojne po svetu. Ne reče se zastoj: »Daj človeku moč in videl boš, kakšen je v resnici.«

TATU ZGODBA

Kot sem obljubila, predstavljam vam svoj novi tatu, in sicer volka. Zanj sem se odločila, ker je to žival, ki jo že od majhnega občudujem. Njegovo zunanjo lepoto, predvsem pa njegov karakter. Volkovi so mogočni, lahko živijo v tropu, lahko pa so tudi samotarji in ne potrebujejo nikogar, da bi preživel. Takšna sem tudi sama, zato sem z motivom in izdelavo – Tattoo InkSekta – zelo zadovoljna.

Emma

09
KRALJE
ULICE

ČAS

V preteklosti sem okusila samoto v vseh njenih razsežnostih, bila sem bolj osamljena kot smet na cesti. Zaradi možganske poškodbe se nisem znala vklopiti nikamor, nisem znala iti med ljudi. Takrat pa je prišel čas preobrazbe. Spoznala sem, da je v meni majhna deklica, ki potrebuje zaščito, zavetje. Bili sva dve, jaz in moja Ivica. Ivica, daj to, Ivica, daj ono. Lepo je, ljubkujeva in objemava se. O, ja, prišel je tudi trenutek, ko nisem bila ponosna nanjo, svojo Ivico. Dajmo, Ivica, potrudi se. Potem sledi pohvala.

Poljem jo na sprehod, včasih prav tekmuje z menoj. Katera bo hitrejša? In ko skupaj hodiva plavat, seveda želi biti najhitrejša. Tekmuje z vodo, vendar voda ni milostna. Čim bolj ona čofota po vodi, tem bolj vodo čofota z njo. Enkrat se ji pa nič ni dalo, tej moji Ivici. Bili sva na bazenu, preplavalava je kilometer, ampak to tako počasi, res počasi, da se je skoraj utopila. Jah, ta moja

Ivica. Pravi, da ima devet življenj, da naj ji dam mir, da ona že ve, kaj je to življenje. Kot mačka se preteguje sredi ulice, objema drevesa, in to s spoštljivostjo. Stopi pred drevo in ga v sebi vpraša, ali ga lahko objame. In drevo ji da vedeti, če da ali ne. Če je da, potem jo povabi k sebi. Objame ga, objema ga petnajst minut. Pravi, da se zatem vanjo naseli drevesna energija. Če jo drevo odkloni, se mu zahvali in gre dalje. Objema se tudi s psi, ki so zanjo ljubezen na štirih tacah. Zdravi se s sončno energijo, vdihuje s polnimi pljuči čisti zrak, in tudi če kdo kadi zraven nje, česar sploh ne prenaša, prenese, ampak za silo. Takrat uporabi svoje znanje avtosugestije: diham čisti gorski zrak, popolnoma sem zdrava in godi se mi samo najboljše možno. Ta moja nežna lepa Ivica.

Iva Tisa

DOŽIVLJANJA OB PONUJANJU KRALJEV ULICE

Po naši mali prestolnici kroži dober izgovor med osebami, ki ne vzamejo oziroma ne dajo niti centa za ta najboljši časopis v tem delu Evrope – Kralje ulice. In sicer moški rečejo: *to ima žena čez*. Ženske rečejo: *se bojim, da jo je že mož nabavil*. Tudi ta je močna: *sem dala vašemu kolegu na tržnici*.

In kaj si jaz mislim in včasih tudi izustim: »Kaj ima on z mano?« Bore malo oziroma nič. V tistem delčku sekunde pomislim, *vseeno mi lahko daste kak evro, mar ne?*

Zatorej imam rajši tiste ljudi, ki me pošljejo v tri krasne, ali tiste, ki direktno rečejo: *nimam oziroma ne dam*, kakor tiste z zvrhanim košem izgovorov.

Mogoče se tudi jaz včasih zmotim, saj sem le človek iz mesa, krvi, kosti in malo kože. Zato se vam, če to ne drži seveda, ISKRENO OPRAVIČUJEM.

Če vam kaj ni jasno oziroma bi radi kaj pokomentirali, mi lahko pišete na moj elektronski naslov: gbogat@gmail.com. No, pa lep kraljevski pozdrav z ljubljanskih ulic.

G.MetalC #796

Z VITAMINI DO ZDRAVJA

Študentke Pedagoške fakultete smo na deževni četrtek, 9. maja, pripravile delavnico s številnimi jedmi, ki krepijo imunski sistem, ter tako vsaj nekoliko polepšale jutro vsem obiskovalcem. Delavnica se je imenovala *Z vitamini do zdravja* in je vsebovala predvsem jedi iz sadja in zelenjave.

Na dogodek smo se s sošolkami pripravljale že mesec dni prej. Sestavile smo jedilnik, oblikovale plakate in se sestale s prijaznim osebjem Kraljev ulice, ki nam je bilo pri celotnem procesu zelo v pomoč. Na dan dogodka smo pripravljene jedi porazdelile na krožničke in jih okrasile. Obiskovalci so predvsem pohvalili puding s semeni čija, sendvičke z domačim zelenjavnim namazom ter sadna in zelenjavna nabodala. Pripravile smo tudi limonado z metinimi listi, solato s številnimi vrtninami in tunino ter dve vrsti smutija, jagodnega ter z gozdnimi sadeži. Med pojedino smo tudi malo pokramljali. Slišale smo številne zgodbe, ki so nam za vedno spremenile obzorje. Odkrile smo, da smo si zelo podobni, saj vsi razumemo, kako pomembna je za naše telo zdrava in uravnotežena prehrana. Obžalujemo le, da se je dogodek tako hitro zaključil.

Celotna izkušnja je nepozabna in z veseljem bi se vrnile prihodnje leto ter ponovno pripravile jedi za vse, ki so bili

Priprava in dekoracije jedi

Foto: Maja Tomšič

vklučeni. Pri tem pa bi se rade tudi zahvalile osebju društva Kralji ulice, da nam je omogočilo to izkušnjo in nam pomagalo pri izpeljavi delavnice.

Gloria Krapež, Maja Tomšič, Klavdija Klopčič in Anja Malovrh, študentke PEF

FILOZOFIJA: HIŠA ZA VSAKOGAR

Filozofija je pravzaprav nekakšna nenavadna hiša s številnimi nenavadnimi stopnicami, ki vodijo do številnih nenavadnih sob. Hiša za vsakogar. Ali bolje, za otroke vseh starosti.

Te nenavadne sobe, do katerih lahko pridemo, ko se vzpenjamo po teh nenavadnih stopnicah te nenavadne hiše – filozofije –, seveda niso nič drugega kot tisto, kar lahko uvidimo, ko se sprašujemo o tem, kar samoumevno oziroma navadno smo, počnemo mi sami in je, se počne v svetu, s katerim smo obdani. Ko torej počnemo nekaj, čemur lahko rečemo tudi avtonomno spreminjanje samega sebe (svojega jaza), spreminjanje v smislu, da postajaš boljši, boljša različica samega sebe. Ko torej filozofiramo.

Vzpenjanje po stopnicah pa je lahko samotno ali v družbi – filozofiramo lahko sami ali s pomočjo kakega filozofa ali kakega filozofskega dela. Ki pa ne more nikogar ničesar naučiti, lahko ga le spodbudi k filozofiranju. Naslavlja se torej na posameznega človeka kot tistega, ki je zmožen oživeti kot filozof. Priznava mu torej to zmožnost. Ali bolje, dopušča možnost, da je tega zmožen. Oziroma naslavlja se na posameznika kot (neavtonomnega) otroka, ki je zmožen oživeti kot (avtonomen) odrasel. Je torej za tega otroka v

posamezniku, ki je lahko katere koli biološke starosti. Lahko pa tudi ima težave v duševnem zdravju ali je duševno »zdrav«, ima posebne potrebe ali »navadne« potrebe, je brezdomec ali menedžer in tako naprej.

Filozofija je torej nekakšna nenavadna hiša za vsakogar. Vsakomur, ki potrka na njena vrata, odpre in ga sprejme v svojo notranjost, nikogar ne pusti zunaj na cesti – za vsakogar dopušča možnost, da je zmožen filozofirati. Kar je tudi upravičeno. Filozofija je namreč pravzaprav čisto posebna hiša – v svojem življenju se človek *nujno* znajde pred njenimi vrati, in to celo večkrat. Ta nujnost pa ga doleti zato, ker je prav to, kar počne v tej hiši, tisto, česar ni zmožna nobena druga žival. S tem ko se za vsakogar dopušča možnost, da je zmožen biti filozof, se torej za vsakogar dopušča možnost, da je zmožen biti človek.

Upravičeno je torej za vsakogar dopuščati možnost, da je zmožen filozofirati. Ne pa da se na primer za nekoga s težko pridobljeno ali pridobljeno možgansko poškodbo reče, da ta pa že ni zmožen filozofirati.

Dr. Barbara Vogrinec Švigelj, filozofinja

BOREC

TO SAMO POVE, DA REŠITVE IŠČEM PO SAMOSTOJNI POTI.

IVA TISA #094

Cestna filozofija:

TIHE RIBE

Če moraš gledati televizijo, da bi ti minil čas, je to katastrofa. Poročila, vreme, šport ... so bolj ali manj resnični. Zapomnimo si večinoma to, kar nas zanima – zdravje, varnost, denar, pa še kaj. Želimo si medsebojnih stikov, pa včasih ne gre, zaradi ovir v glavi. Najlažje je prižgati televizijo in v trenutku si tarča vseh vrst informacij. Koristnih in nekoristnih. Če si brez denarja, je najbolj logično, da gledaš samo filme, predvsem ameriške, ki imajo večinoma srečen konec. Meni osebno se dogaja, da se pri gledanju filmov poistovetim z glavno osebo. Ko je filma konec, sem vesel, ko pa pogledam okoli sebe, začutim samoto. Družbo mi delata dve zlati ribici, ki se nič ne pritožujeta.

Kavica

foto: osebni arhiv

Imam svoje mnenje,
pa se z njim ne strinjam:

STUDENEC 48

Iz zaprtega sprejemnega oddelka pridem k doktorju D-ju. Vizita. Pravi, da je diplomiral v Prištini. V bolnici je javna skrivnost, da pije vodko in ga neki pacient takrat vozi domov. Povem mu, da slišim glasove. Hvataj jih, mi zabrusi. Pred njimi sedi pacient Kostja. »Vi radi hodite sem,« mu reče doktor. Postavim se zanj. Saj je bil vendarle na Golem otoku, rečem. In kasneje se sam pri sebi smejim, če sem vzel trip in imam postripno psihozo. Še trave nisem nikoli poizkusil, mu odgovorim.

Nekdo je skočil skozi okno, priteče sestra. Makedonec. Dr. D komentira: »Skačejo in skakali bodo. Kaj moremo.« Po kosilu mi da sestra injekcijo. Noga mi zaradi haldola trza. A čez en teden dobim obleko, ker sem priden. Rečem si: »Lahko grem kamor koli, na Švedsko, v Luksemburg, Grčijo.« Pograbim vrečko in sedem na vlak. Skril se bom pri stari mami.

PA NE OKOL GOVORT!

Črtomir Clonsky

C7 ZGODBE

Kdo bi si mislil, kajti jaz si nisem, da bom od zadnjič, ko sem napisal, da v ljubezen ne verjamem več – ker je ni –, sedaj tako zablužil z mlado punco, ki mi je bila že prej všeč. Le v enem mesecu od napisanega članka sem se spet zaljubil. Seveda zopet nastopi vprašanje, kaj pomeni »sem se zaljubil« in ali ljubezen brez seksa sploh obstaja. O tem naj vsak odloča sam. Zdi se mi, da dokler si človek ne prizna svojih napak, preprosto ostaja na mrtvi točki. Mislim pa, da se je meni uspelo premakniti z nulte točke. Kakor koli, danes sije sonce, večinoma v maju pada dež in jaz komaj čakam, da jo vidim spet, mojo sončico.

LP Sony(c

PRALNICA

V bloku v kleti imamo lepo in idilično pralnico. Štirje pralni stroji in trije sušilniki, kar je več kot dovolj za sedemdeset stanovalcev. Tu pa se pravljica konča.

Trije pralni stroji imajo polomljene ročke za odpiranje bobna. Servis se izogiba našega bloka, ker so ti pralni stroji rak rana v tej zgradbi. Zakaj že? Tu prebiva dosti takih, ki so šele v tem bloku prvič videli pralni stroj. V redu ... v pralnici so na zidu nalepljena navodila za uporabo teh zadev. A kaj, ko nihče ne bere niti opozoril na vratih hodnikov.

Če sledimo črki zakona, se teh strojev ne bi smelo uporabljati. Vendar, kdo tu jebe črko zakona? Z malo iznajdljivosti se da uporabiti tudi te polomljene stroje.

In kdo je vsega tega kriv? Koliko od tu bivajočih je pred vselitvijo uporabljalo pralni stroj? Sušilnik? Koliko od njih je strpnih? Seveda ne razumejo, da ko je oprano in ugasnejo stroj, je treba malo počakati in potem nežno odpreti vrata. Nežno? Kaj pa je to? Ne! Jaz sem Rambo in en pralni stroj me že ne bo zajebaval. Na silo! In ... ročka je odlomljena. Ostane v roki. Ups! Saj me nihče ni videl. In gre.

V redu. Kaj pa, ko bo šla še zadnja ročka? Bo v bloku revolucija? Bodo nestrpneži prali svoje štumfe in gate na roke?

Pustimo se presenetiti.

Taubi

NEK CESTNIH AJ

VSEGA PO MALO

Na dvorišču pred Kralji je po navadi veliko ljudi, ki nadomeščajo živžav otrok, pa kakšnih starejših gospa, ki imajo čas poklepetati, kako so in kaj je novega. Prizadevamo si za spoštljiv odnos do okolja. V bližini imamo Kompas, ki nam da z besedo šaljivo vedeti, kdo smo, kam gremo. Z našo revijo, ki je še kar okej, *odhostajte* v lepo pomladno naravo. Nezaposlenim, da ne bi bilo vse belo od pisanja prošenj, ampak od zvončkov, pa zapojte prelepo pesmico, ki jo vsi znamo na pamet: zvončki in trobentice, marjetice, vijolice itd.

Sonata

ŽIVLJENJE PIŠE ZGODBE

Naj v uvodu pozdravim in pohvalim vse sodelavce časopisa, ki se trudijo zanj. Čeprav je notri veliko žalostnih zgodb, se življenje z lastno in tujo pomočjo marsikomu izboljša. Socialni delavci in svetovalci se tudi trudijo in pomagajo, ob praznikih poskrbijo za lepo okrašene prostore in pogostitve. Okoliščine so nas pač pripeljale na »stranpoti«, smo del družbe, ki je deležna zasmehovanja, pomilovanja in nebodigatreba.

Po naravi in prodaji pomladnih cvetlic se pozna, da se bliža poletje. Prodajalci časopisa smo temu času primerno razpoloženi in v pričakovanju stalnih in novih kupcev. Po nedavnem Valentinovem prazniku se nadajamo, da se kakšen kupec več zalubi v naš časopis. Življenje piše zgodbe, vsakemu po svoje določi dobre in slabe dneve, zato vas vabim, da si vzamete čas pa kaj napišete za nas. Naj bo vsebina časopisa še naprej pestra, edinstvena, karakterna, poživljajoča in vpadljiva, da se borimo za svoj medijski prostor pod soncem. Bodite v cvetju s čim manj trnja.

Sonata

AFGANISTANCI

Nekega večera, ko sem se odločila, da se grem malo pozabavat, me je pot odnesla na Metelkovo, saj se je takrat tam dogajalo največ zanimivega.

Kar naenkrat se je okoli mene zblo nekaj tujcev. Seveda za Metelkovo to ni nič posebnega, saj tam srečam največ ljudi iz drugih držav. Ti so bili iz Afganistana. Priznam, da mi je bilo malce nelagodno, dokler niso spregovorili z menoj. Bila sem zelo presenečena nad njimi, saj so se v teh nekaj mesecih, odkar so v Sloveniji, dokaj solidno naučili govoriti slovensko. Dopolnjevali smo se v angleščini. Bili so zelo prijazni in komunikativni, pa tudi denarja jim ni primanjkovalo, kar me je rahlo začudilo. Zato sem jih vprašala, kako to. Vsi so mi odgovorili, da imajo službo pri nas. Zelo me je razveselilo, da so si v tako kratkem času našli službo. Ni jim bilo težko poprijeti za katerokoli delo v Sloveniji. Imajo svoja mala stanovanja oziroma sobe in živijo bolje kot marsikateri Slovenec. Se pozna, da se njihova kultura razlikuje od naše, saj imajo drugačen pogled na ljudi in na skrb zase ter za svoje partnerje. Tudi njihovo obnašanje do mene je bilo zelo korektno. Potem pa naj še kdo reče, da so nam v napoto. Jaz sem od teh, ki sem jih spoznala, dobila drugačno podobo, in dokler bo tako, ne bom imela ničesar proti njim. Seveda bi lahko bilo drugače in bi lahko bili do mene nasilni, brez spoštovanja, pa ni bilo tako.

Bili so veseli novega življenja, zato jim ni bilo tako hudo zapustiti starega afganistanskega življenja. Seveda pa nobenemu ni lahko, saj se vsi poskušamo boriti za svoje dobro.

Vanja Kurbus

ANEKDOTE IZ PRODAJE

MALO REKLAME TUDI NAM

Spoštovani kupci. Rad bi vas spomnil na številke, s katerimi so označeni časopisi, ki jih kupujete. Moja je #188. Želim vam povedati, da se mi ne godi dobro v prodaji, saj moram, da bi zaslužil, to početi, ko mi je peklensko vroče ali pa sibirsko hladno. Ampak žal, to je edini dodaten zaslužek, ki mi podpira življenje, ne da bi mi bilo treba ropati ali krasti, kar mi ne leži in konec koncev tudi ni prav. Zato vas kupce prosim, da nas podprete tudi pri drugih ljudeh, ki ne kupujejo našega časopisa in nas po svoje tudi prezirajo, naj se zamislijo, kako bi preživeli en dan brez svojih dobrin (bili na ulici).

Izi G. #188

KAKO SVA SI RAZLIČNA

Mimo mene je šel v trgovino mlad par, pomislila sem, onadva pa že ne bosta vzela časopisa. Poleg je bil moj mož in mi rekel, naj se pustim presenetiti. In res, prišla sta nazaj, mi stisnila v roke trideset evrov in polno vrečko prehrambnih izdelkov. Presenečeno sem ugotovila, da ne znam presojati ljudi. Zelo sva si različna in se zato predvidevam tudi dobro dopolnjujeva. Dragi moj mož, rada te imam!

Nina

METK

Zahvaljujem se odjemalcem kam časopisa Kralji ulice, ker sem spoznal, da smo včasih mrtvi, kot ne bi bili del tega planeta. Skratka, vsem, ki ste kupili izvod od #504, se globoko zahvaljujem.

Gloga R.

PRAZNIK DELA

Tudi pri ponujanju časopisa je veliko odvisno od ljudi, kajti če ni ljudi, ni dela. Pred 1. majem nek dan hodim naokoli, ko srečam redno stranko, ki me ustavi in mi šaljivo pripomni: »A za 1. maj tudi delaš?« Potem pa me pogleda in reče: »Saj se samo hecam, vem, da je tudi za vas, ki prodajate, to praznik dela!«

Igor »G«

PROŠNJA

Kot ponujevalka časopisa bi vas prosila, da se ne kregate med sabo, še posebej takrat, ko so zraven vaše potencialne stranke. Ne vem, zakaj delate probleme tam, kjer niso potrebni. Če kdo zasede vaše mesto takrat, ko vas ni, ne smete biti užaljeni, saj vas ne moti pri delu. Razumem, če ste jezni na osebe, ki se neprimerno obnašajo, ti res ne bi smeli ponujati časopisa. Te ljudi je treba prijaviti na Kraljih ulice. Seveda pa imate vsekakor prednost na svojem placu. Imejmo spoštovanje do vseh. Denar potrebujemo vsi!

Vanja Kurbus

ROJSTNODNEVNIH DESET

Bila je sobota na dan mojega rojstnega dneva, a vseeno sem se odpravil ponujati Kralje. Mimo mojega placa prinese gospo, ki je moja stalna stranka, zaželi mi vse najboljše in mi podari simbolično darilo in deset evrov. Hvala lepa gospa, polepšali ste mi rojstni dan.

Igor »G«

MODA

Kot vsak delovni dan sem tudi tokrat mimoidočim ponujala časopis o socialni problematiki. Mimo je prišla urejena gospa, ki časopisa sicer ni vzela, si me je pa prav dobro ogledala in me povprašala po konfekcijski številki. Razložila mi je, da se ji je hčerka v zelo kratkem času zredila in da ima obilico oblek manjših konfekcijskih števil, ki bi mi bile prav. V pričakovanju njenega klica bi se ji rada iz srca zahvalila.

Špela #277

VELIKONOČNIH 20

Praznično vzdušje je videti po mestu, medtem ko se odpravljam na delovno mesto, saj sem zmenjen z gospo, ki mi je rekla, da ima nekaj zame. Gospa me že nestrpno čaka. Ko prispem, mi podari košaro z dvajsetimi jajci ter mi zaželi lepe velikonočne praznike. Hvala, prijazna gospa.

Igor »G«

PES IN GOSPA

Kot vedno sem ponujala časopis na svojem običajnem mestu pred trgovino, poleg je tudi privatni zdravstveni center. Mimo je prišla gospa s srednje veliko psičko in me prosila, če ji jo lahko popazim, saj mora skočiti le po izvide. Kot velika ljubiteljica živali sem psičko sprejela v varstvo, ki je trajalo, pa trajalo, pa še trajalo, skratka minili sta dobri dve uri. Kar naenkrat zagledam gospo, kako koraka proti avtu. Bila sem šokirana, saj sem toliko časa čuvala psičko, gospa pa je hotela kar oditi. Tekla sem za njo in ji izročila njeno ubogo žival. In kaj sem dobila v zahvalo? »Kaj pa vi pijete za menoj, kaj bi rada od mene?« je rekla.

»Draga moja gospa, popolnoma nič, le vašega psa sem čuvala več kot dve uri, medtem že zdavnaj prodala časopise in sem tu le še zaradi vaše uboge živali.« Ne bom lagala, pričakovala sem besedo hvala.

Nina

ZA LIČILA PA IMAŠ, KAJ?

Bil je deževen in turoben dan, seveda mi prodaja uličnega časopisa zato ni šla od rok. Mimo mene zanesle lepo urejeno gospo, ki ji ponudim izvod časopisa. Zgrožena gospa mi osorno odvrne: »Namazana si pa lahko, za ličila pa imaš, kaj?« Posrečeno ji odgovorim, da če je človek urejen in namazan, še ne pomeni, da z lahkoto pride skozi mesec. Zmotno je mišljenje ljudi, da so pomoči potrebne le osebe, ki so zanemarjene, v prevelikih, raztrganih oblačilih, po možnosti s pivom v roki. Ponujanje Kraljev ulice jemljem zelo resno, saj mi pomaga obdržati dostojen življenjski standard. Seveda nisem pričakovala sočutne besede. Omenjena gospa se je le namrdnila in jezito odvihrala naprej.

Špela #277

Dogodki:

NOGOMETNI TURNIR KRALJEV ULICE

V soboto, 18. maja, je na igrišču Športnega društva Tabor navzkriž stalo pet nogometnih ekip: Društvo Kralji ulice, Šent Nova Gorica, Šent Ljubljana, Ambasada Rog in Ventilčki (menda Veseli kralji po novem), ki so domov odnesli pokal za prvo mesto. Turnir že dvanajsto leto poteka v organizaciji društva Kralji ulice, ki je tokrat zasedlo četrto mesto. Zahvaljujemo se vsem, ki so sodelovali pri izvedbi in

014
KRALJI
ULICE

Ambasada Rog

Foto: JN

Najlepši dres na turnirju je imel Jani

Foto: JN

organizaciji turnirja. Še posebej bi se radi zahvalili podjetju Spar Slovenija, in sicer za donacijo hrane in brezalkoholne pijače, s katero smo poskrbeli, da nihče ni ostal praznega trebuha.

Društvo KU

Glasbenik Vladimir Ušaj

Foto: JN

Šent Nova Gorica

Foto: JN

Reditelj Roman in selektor Davor

Foto: JN

Žar mojstra

Foto: JN

Foto: Ioni GTS (posthumno)

Mariborska stran:

GOGIJEVO ŽIVLJENJE: SPOZNANJE, 6.DEL

Vsak človek ima v življenju kar nekaj ciljev oziroma osnovnih smernic, za katere živi in se vsekakor trudi, da jih uresniči. Tako to je in tako tudi vedno bo. Imel sem že veliko ciljev. Nekatere sem dosegel, nekaterih pač ne. Vsak človek mora imeti cilj. Vsak! Brez ciljev življenje nima prav nobenega smisla. Torej, brezciljno tavanje skozi življenje je tako kot lizati sladoled skozi steklo. Blizu je, okusiš ga pa ne. Te praznine, tega tavanja je podzavestno strah vsakega normalnega človeka. Po mojem skromnem mnenju se brez cilja izgubiš in nemočno vrtiš v krogu brez izhoda. Brezciljno tavanje v labirintu, kjer ne srečuješ nikogar razen sebe samega.

Morda je moj uvod malce odštekán, a zame ni, saj sem živel takšno brezciljno življenje. Že kot otrok, star sedem let, sem skrivoma zahajal v domačo klet in pil domače vino. Seveda je moje prve piske korake vztrajno opominjala vsakodnevna slabost v obliki vrtoglavice, slabega počutja in kozlanja. A kaj bi se oziral na takšne malenkosti, saj sem bil že takrat rad alkoholno omamljen. Sliši se neverjetno, vendar je popolnoma resnično. Pri svojih trinajstih letih sem bil že pravi pravcati alkoholik, saj sem dnevno spil tudi do tri litre vina. Vsa nadaljnja leta sem redno vlival vase vino, šnops, rum in raznorazne alkoholne likerje. Enostavno povedano, rad sem pil in bil pijan. Pitje mi je bilo zraven cigaretne dima največji užitek. Jutranje slabosti in bruhanje sem sprejel kot nujno zlo. Alkohol mi je postal duševna in telesna hrana. Z eno besedo, obseden sem bil s pitjem, vendar nisem bil več popolnoma zadovoljen. Naredil sem korak dlje ter začel kaditi marihuano. To je bilo nekaj novega zame. Po vsakem džointu sem bil prijetno omamljen, vendar mi ob treznitvi ni bilo več slabo in je bruhanje izpadlo z dnevnega menija. Fantastično! Sam pri sebi sem si čestital za tole novo pridobitev. Omamljen sem se zakajal kak mesec, ko sem se prvič поблиže seznanil s heroinom. Heroinček sem snifal kakšno leto in pol, ko sem spoznal, da sem postal narkoman. Kristus, kako me je ta ugotovitev potrla. No, kakorkoli že, pošteno sem se vzel v roke in se začel odvajati v lastni režiji. Oskrbjen s tabletami heptanona sem se zaprl v stanovanje in se začel čistiti. Še

sedaj me dobesečno zmrazi, ko se spominjam tistih prekletih dni. Pri 30 stopinjah Celzija sem se v mrzlici posran, poscan, objokan smilil samemu sebi. Najmanj milijardokrat sem preklel dan, ko sem prvič snifnil. Po mesecu dni čistilne akcije sem sveže okopan in odišavljen ponosno stopil iz stanovanja na cesto, trdno odločen, da nikoli več ne potegnem niti črtice rjavega ali belega.* Tega sklepa do dandanes nisem prelomil, vendar alkohola, trave in tablet nisem opustil. Govoril sem si tisto, meni zelo dobro poznano notranjo govorico, da nekaj pa ja moram imeti, saj se drugače sploh ne splača živeti. Zmotno razmišljanje, saj sem se s takšnimi mislimi le tolažil, ker si nikakor nisem upal priznati, da brez alkohola ne zmorem živeti. Tako sem pač nadaljeval s pitjem. V vseh letih, ki so sledila, sem prekomerno pil. Da. Postal sem kronični alkoholik. Zapil sem življenje. Kaj za vraga sem iskal v alkoholu!? Kaj bi le lahko našel drugega kot veliko slabosti? Le kaj je tako čarobno lepega v prekomernem pitju? Niti ena, še tako drobcena stvarca mi ne pride na misel. Niti ena.

Zakaj zaboga milega sem pa potemtakem pil? Najbrž se tako močno sovražim, saj rad se vsekakor nisem imel. Ta vprašanja vsekakor potrebujejo odgovore. Ali jih poznam? Seveda jih. Že dolgo jih poznam, vendar si to le s težavo priznam. Zapil sem – v svojem svetem prepričanju, da imam prav – svoje življenje. Dobesečno sem ga ubil! Da, danes to vem. Poznam resnico. Sem pijanec, ki se s prezirom ogleduje v ogledalu. Sem pijanec, ki se vsako jutro sprašuje: »Kaj pa zdaj? Naj žalujem ali naj se borim?« Vsako jutro posebej si tudi odgovorim: »Žaloval bom, ko bom 'hin', za svoje življenje se pa vsekakor borim.«

Hvala vam, da ste prebrali tole pisanje. In ako ste se samo malo zamislili, sem dosegel cilj oziroma namen tega spisa. Ostanite mi na veke vekov trezni!

Goran Šrok – Gogi

* Heroin ali kokain.

Ptujska scena:

ODHOD

Ko lepega dne greš, je to tisto, kar tvoj odhod najbolj kruto in nedvoumno za vedno zaznamuje, in vsi, ki so še tu, začnejo govoriti o tebi v preteklem času.

Namesto je – je bil.

Namesto prihaja – je prihajal.

Pretekli čas, v katerega se spremeniš, je stvarna navednica, ki te postavi med pokojne. To po drugi strani najbrž pomeni samotnost. Verjetno je to tista cena, ki jo moraš plačati v življenju, da si svoj in neposnemljiv.

E. Belšak, Ptuj

**PRIHOD NEKATERIH LJUDI V MOJE
ŽIVLJENJE ME VESELI
ODHOD NEKATERIH PA ŠE BOLJ!**

IVAN H., PTUJ

DELIRIJ

»Doktor pravi, da imam delirium tremens, ampak jst nism najdu nič drugega razen bouh in uši« (Jani Kovačič). Blagor se tebi, Jani. Ko bi bilo le z menoj tudi tako. Pa ni bilo, žal.

Konec marca sem nehal piti, ker sem kot vozič zajebal eno turo Nevid(e)ne Lublane in tudi projekt Kuha ulica na Kraljih, kjer kuham kot prostovoljec. Zakaj sem zajebal? Preprosto zato, ker sem koma pijan zaspal. Vendar vedite, da nisem pil nekega dobrega vina. Na koncu sem vsak dan zvrnil po dve bombi (dvoliterska plastenka) najcenejšega vina. Ena bomba 1,79 evra. Polna sulfita. Skratka žvepla, da bi to vino lahko pregriznil. Pa verjemite, da to vino grozdja sploh videlo ni. Torej po tednu dni abstinence in prebliskih po nakupu novega vina sem se odločil za radikalen korak. Odšel sem h kolegu in kolegici, ki živita v Dragovšku nad Štangarskimi Poljanami in imata svojo kmetijo, brez alkohola. Upal sem, da mi bosta gozd in njiva v največjo pomoč, da prebredem to alko krizo. Pa žal ni bilo tako. Na razpolago sta mi dala jurto, ki sta jo postavila ob gozdu. Pravi raj na zemlji. In tudi prva noč je minila lepo in mirno. Kaj pa druga? Takrat je začelo.

Ko sem šel zvečer spat pa še nisem zaspal, se je na peči prižgala televizija. Naj omenim, da jurta nima elektrike in da na tej domačiji ni nobene televizije. Televizija pa je delala in predvajala nekakšen napovednik za *horror* film. In naenkrat se prižge nekakšen soj svetlobe in ob moji glavi sedi neka čudna stara ženska. Se mi meša? Obrnem se k steni, vendar ne morem spati. Obrnem se nazaj in na stolu sedi že druga. Le za svojih deset sekund, ko se kot megla izgubi v zemljo in jo zamenja en grd star tip. Jebemti, so to zombiji? Nič mi ni jasno. Ura teče, vendar prekleto počasi. Ti nagravlji pa se menjavajo. Enkrat je le eden, drugič dva in trije. Pa vsi so tiho. Hotel sem govoriti z njimi, vendar ko sem odprl usta, so izpuhteli. Grozno! Naenkrat mi je pri nogah stalo eno dekle in iz nosa in ust sta ji prilezli dve kači, ki sta se izgubili med njenimi prsmi. Normalno, da se mi je že mešalo. Čeprav nisem agresiven, sem se hotel tepsti z njimi. S kom? Ko sem zamahnil, sem zadel le zrak. In potem se naenkrat v jurti znajde deset televizij. Vsaka s svojim programom in vse delajo. Vse z napovedniki za *horror* filme, le ena je bila s porniči. Zdaj ko sem kolikor toliko čist, sem na internetu raziskoval delirij. Pa takega primera nisem našel. *Horror* filmov ne gledam (razen Stephen Kinga), porniče pa raje doživljam v živo kot na ekranu. Potem me je prijelo na stranišče. Šel sem scat pred jurto. Tam ni nobene poti. In kar naenkrat se jurti bliža nek starejši možak. Začudeno ga gledam, in ko se mi približa, ga vprašam: »Ja, kam pa vi?« Naenkrat se od nog do glave spremeni v prah. Vrnem se v jurto in podzavestno prižgem baterijo. Do jutra ni bilo več nobenega od zombijev.

Zjutraj navsezgodaj ves posran od strahu prinorim v hišo. Vem, da je kolega buden. Povem mu to nočno sceno. Verjame mi, pa mi vseeno odgovori: »To je le plod tvoje domišljije.« Skuham si kavo in grem pod kozolec na cigareto. Naenkrat v sadovnjaku zagledam pet ljudi, ki trgajo veje. Vrnem se v hišo in ga opozorim na to. Končno ga prepričam, da gre z menoj. On ne vidi nikogar, jaz pa.

Po telefonu pokličem kolega. On je bil že dvakrat na zdravljenju alkoholizma. Ko mu razložim to nočno štorijo, mi izda, da jo je tudi on doživljal, vendar mi ni nikoli govoril o njej, češ da mu ne bi verjel. Vendar je on to doživljal v bolj blagi obliki. Seveda, saj je moja toleranca višja in sem požrl enkrat več žvepla od njega. »To je delirij,« mi je rekel. Pizdarija, zdaj vem, kaj je to,

Foto: Rain-in-the-Face

v upanju, da bo po tej noči mir. Vrnil sem se v jurto, da si malo odpočijem po tej neprespami noči. Aja, tako lahko pa spet ne bo šlo. Na strešnem oknu se mi začne vrteti film. Zamižim, a v očeh se mi začne predvajati napovednik. Teh filmov nisem poznal. Skočim pokonci. V trenutku odločen pokličem kolegico na Kralje ulice, naj mi uredi sprejem v bolnišnico za zdravljenje alkoholizma. Meni se meša. Čez pol ure sem že na vlaku za domov. Sprememba okolja bo sigurno pomagala.

Pa ni! Že prvo noč, ko sem šel na balkon na cigareto, sem na ulici spodaj zagledal množico ljudi. Ta naša ulica ni nikoli tako obljudena. A to niso bili mimoidoči. Bila je snemalna kamera, mikrofoni in kopica ljudi. Le kaj se grejo? V meni se zbudi panika in kličem policijo. Ko jim razložim in jim povem, da hočejo mene, na njihovo vprašanje, zakaj, lahko odgovorim le, da ne vem. Policije ne bo. Okej, pozabimo. Vrnem se v sobo in gledam naprej televizijo, ko zagledam v vratih balkona enega tipa. Le kako je prišel na moj balkon v drugem nadstropju? Stopim ven in izpuhti. Vrnem se v sobo. Ni še konca! Prižgem ta veliko luč, saj mi je kolega z izkušnjami tako svetoval. Vendar se na balkonu naenkrat znajdejo štiri osebe. Iz sobe sem jih začel zajebavati, pa se niso premaknili. Da bi se jih rešil, sem prižgal še luč na balkonu. No, zdaj je bil mir. Za nekaj časa, saj je čez pol ure prišel varnostnik, če sem slučajno pozabil luč na balkonu. Ko sem mu razložil in ga povabil, naj pogleda, sem ugasnil luč. Jaz sem jih takoj videl, on pa ne.

Ko sem šel na balkon kadit, sem imel mir, saj je bila luč moj stražar. Toda na ulici je klub dežju množica ostajala. Začel sem se dreti nanje. Bog ve, kaj so si mislili tisti v bloku, ki sem jih zbudil. Dokler mi ni spet šlo vse spet na mali živec in sem stekel v pritličje do varnostnika, da naj razžene to bando pred blokom. Začudeno me je gledal in pogledal skozi okno. Seveda ni ničesar videl. Poslal me je nazaj v sobo. Pa ni bilo miru.

Zgodaj zjutraj sem zbudil prijatelja v nadstropju in mu naročil, naj pogleda skozi okno: »Jih vidiš vsaj ti?« Seveda jih ni. Naslednje dopoldne je lilo kot iz škafa, folka ni bilo več. Razen dveh majhnih skupin, ki sta viseli na mladih drevesih pod balkonom. Prividov ni bilo več, vendar je strah ostal. Teden dni ponoči nisem spal. Naslednji teden sem spal v intervalih – eno uro in skok pokonci. Potem spet eno uro in skok pokonci. Noro! In zdaj? Sobo sem očistil in opremil v nulo, česar prej nisem mogel, saj sem bil vedno pijan. Bioritem me daje, a upam, da se bo tudi ta kmalu popravil. Čakam na sprejem na zdravljenje alkoholizma. Marsikdo me vpraša, zakaj grem na zdravljenje, če sem se že sam rešil. Ja, to je res, vendar me še vedno spremljajo nekaj sekundni prebliski, da bi si kupil vino. Ne potrebujem več teh prebliskov. Kaj naj vam rečem za konec? Pijte z glavo! Jaz nisem.

Taubi

IZ DNEVNIKA 18-LETNE SARE

Foto: osebni arhiv

21. 2. 2016

Zakaj me starši miso od mejnega sila, da mam hobijs. Tko, balet al pa karate al pa da igram klavir. Zdej so usi moji frendi neki ful uspešni faktorji... jst znam pa gluh nič.

Kuža pazi na klavir. Znam držat žlico na nosu pa pokat vrat. O tem govorim! Usi neki zmajo!

Bojo nekam prlezl v lajfu. Violine, klavirji, plavanje! Mene so fuknil iz pevskega zbora!

Pa tud te k ne ... ajde, majo že dojenčke, ful dobr... življenjske odločitve. Še tega ne znam. Nemorm se odločt a bi Laško al Union. Kaj šele kej družga.

Res me mori to. Kaj jst sploh delam?

Kaj bom z lajfom, "KAKŠNO JE MOJE POSLANSTVO NA TEM SVETU?" ...OK mladi jezus sara...dost je.

"MAMI ZAKAJ NISM BALERINA?"

je rekla, medtem, ko si je pržigala čik sred noči, u pižami od Batmana pa sam z enim štumfom na nogi.

ZATO SARA, ZATO.

Rad bi te poljubil
tako nežno, da me ne bi čutila.
Rad bi te prijel za roko
tako silno, da bi postala moja.
Rad bi stal nad tvojo senco,
kadar se v moji nabirajo oblaki.

Tom Veber

INTERVJU: IVANA, PASTIRICA IN PESTRNA

Gospa Ivana se je rodila leta 1949 v kraju Police pri Gornji Radgoni. V tretjem razredu OŠ je začela delati kot pastirica, na manjši kmetiji je pasla krave. Tam je skrbela za štiri glave živine. Leto kasneje (1959) pa je odšla delat na večjo kmetijo. Kraj se imenuje Ivanjševci, leži ob madžarski meji.

Gospa Ivana, mi lahko prosim kaj poveste o svojem delu pastirice?

Družina, iz katere izhajam, je štela pet otrok, zato sem zaradi revščine morala proč. Vstajala sem zelo zgodaj, dala kravam piti ter odmetavala gnoj. Služila sem le za stanovanje in hrano, plačana nisem bila nič. Mama in oče sta tudi hodila na dnino h kmetu, kjer sta žela. Kasneje je bil zaposlen na vinogradniškem posestvu in si tam prislužil starostno pokojnino. Mati je v Gornji Radgoni urejala vrtove, pospravljala po hišah ... Naj omenim, da so se vinograjski kopači ob večerih zbrali in peli *Zlati časi, kam hitite*. Ves čas so se veselili in malo pili.

Kaj pa šola?

V šoli sem se naučila peti, zato sem na paši ves čas prepevala. Oče in mati sta mi kupovala šolske potrebščine, denar zanje sta morala privarčevati. Oba sta z delom na kmetiji prinesla domov deset *plehcev* (novcev), za kar sta dobila prašička. Otroci smo peli na predstavah v šoli. Mama je tudi igrala na podeželskih odrih. Velikokrat je spisala svoje govore, deklamacije, delovala je v kulturnem domu Črešnovci. Kadar je reka Ščavnica poplavlila, nismo šli v šolo, tudi takrat, ko smo mlatili pšenico, ne. Kot posebnost naj omenim, da sem si na paši pripravila leskove palčke, ki so predstavljale otroke, ter se z njimi igrala. Na paši sem prebirala tudi čitanke in berila. Enkrat sem sedela na travi, si dala v naročje aktovko, nanjo zvezek, zraven sebe pa črnino, nato je krava potegnila v

Foto: Jaka Škrlep, Unsplash

koruzo, črnino pa se je polilo vsepovsod. Z očetom in materjo sem se videvala ves čas služenja.

Kakšen je bil odnos kmetov do vas?

Pri prvi družini so bili poštenjakarji. Ostali delavci so morali čez zimo sicer domov, jaz sem lahko ostala pri njih. Vstajali smo ob štirih in spali na posteljah. Za zajtrk so nam zjutraj po navadi ponudili belo kavo in ržen kruh, za kosilo žgance, zelje, piščanca, golaž ... Večerje se ne spomnim. Gospodarji so bili strogi. Njihova hči je bila hudobna, blazno hudobna. Tepla me je, česar sem se privadila, vendar je tepla tudi svojega otroka, da je celo življenje ostal gluha. Pri drugi družini sem tudi ostala čez zimo, le da so imeli enajst glav živine, za katero sem skrbela. Kmalu je postalo pretežko zame, tudi zaradi zgodnjega vstajanja, po enem letu me je oče vzel domov. Kraj se je imenoval Na Ščavnici.

Kako ste postali pestrna?

Poleti smo z družino hodili na dnino. Tam so me vprašali, če bi lahko preoblekla punčko, in tako sem postala pestrna. Leta 1963, ko sem bila stara štirinajst let, sta se starša ločila. Tako sem spet odšla za pestrno k sestrični, kjer sem pazila osemletnega Jožeka. Pazila sem, da je vedno naredil domačo nalogo, otroke sem učila tudi moliti. Osemletke nisem dokončala.

Gospa Ivana, za konec mi, prosim, še povejte, kaj ste si zapomnili od maminih govorov?

A, takole gre: »Voščim ti veseli god, srečo, blagoslov povsod, zdravih, veselih dni, Bog te vedno naj živi.«

Intervju pripravila Barbara Jozelj

IZSEKI IZ DAVNIH ČASOV

Za deco, ki je bila številčna pri revnih družinah, je bilo skromno poskrbljeno, ženska je obdelovala vrt, hodila je pomagat na kmetijo, 1–2-krat mesečno je bilo na meniju meso, drugače pa fižol, krompir, zelje, jajca ... Nezakonski otroci oziroma pankrti so bili osramočeni, ponižani. Ženske, ki so bile »nabunkane«, se niso imele kam umakniti, da bi jim Bog pomagal, da se rešijo

moža. Tudi pijancev je bilo dosti, to nam dajejo vedeti naše ponarodele pesmi. Palica ob neubogljivosti je bila uporabljena doma, v šoli in v župnišču.

Sonata

Gostujoči kolumnist:

Darij Zadnikar

DEHUMANIZACIJA DRŽAVLJANOV

V britanskem časniku Independent z dne 19. maja 2019 berem, kako v državah Evropske unije vse bolj uporabljajo taktiko kriminaliziranja vseh, ki kakor koli pomagajo prebežnikom. V državah, ki jim ne načeljujejo zgolj skrajni desničarji, temveč tudi politiki, ki se uvrščajo v navidez brezbarvno sredico, se uveljavlja splošna politika kriminaliziranja lastnih državljanov, ki bodisi organizirano, v okviru nevladnih organizacij ter bolj ali manj formalnih humanitarnih združenj, poskušajo uveljaviti in zaščititi veljavne standarde ravnanja s prebežniki bodisi povsem naključno, kot posamezniki, izkažejo razumno človečnost do ljudi v stiski. Samo na tako imenovanem zahodu Evrope, ki si domišlja, da predstavlja sredico civilizacije vrednot – v Franciji, Nemčiji, Italiji in na Danskem –, je v zadnjem času zabeleženih na stotine primerov nadlegovanja, oviranja in kaznovanja ter sodnega preganjanja, kjer so pod udarom policije aktivisti nevladnih humanitarnih organizacij, a vedno bolj tudi posamezniki, ki so se drznili prepustiti elementarnim čustvom človečnosti. Na vzhodnem in jugovzhodnem delu evrocirkusa je to že povsem ustaljena praksa. Pred kratkim so v Švici predvajali dokumentarec s posnetki nasilnega izživljanja hrvaških policistov nad prebežniki. Gre za očitno dogovorjeno in usklajeno politiko evropskih policij in drugih represivnih vej oblasti, ki jo na eni strani tvori brutalizacija ravnanja s prebežniki, ki naj bi delovala kot faktor odvracanja, na drugi strani pa stigmatizacija in marginalizacija vseh, ki bi utegnili pokazati minimalno raven človečnosti in tako ogroziti to strategijo brutalizacije. Pri usposabljanju aktivistk in aktivistov nevladnih organizacij postaja zato že povsem običajno, da se jih seznanja z vsemi pravnimi in komunikacijskimi tehnikami, s katerimi se lahko zavarujejo pred praviloma nelegalnim nadlegovanjem in drugimi nasilnimi prijemi policije, ki se venomer sklicujejo na »oviranje policijskega postopka«, za kar so zagrožene visoke kazni. Večji problem nastopi pri številnih primerih, ko so žrtve državnega terorja naključni posamezniki. Starejša gospa si je prislužila sodno preganjanje, ker je v

Teja B.

slabem vremenu na cesti v avto vzela družino »illegalcev« z majhnimi otroki. Gasilcu grozi zapor, ker je na morju reševal brodolomce s plovila, ki se je potapljalo. Francoski kmet na meji z Italijo je postal tarča preganjanja, ker je nahranil lačne. Skratka, tarča policijskega in pravosodnega preganjanja so gasilec, duhovnik, kmet, starejša voznica ipd., ki jih obravnavajo na enak način kot tihotapce in preprodajalce ljudi, ki so sokrivi številnih smrti. A razlika je očitna! Če se preganjajo ti kriminalci, katerih glavne žrtve so prebežniki sami, se ohranja vsaj videz, da je režimskim uniformirancem do zaščite mednarodnih humanitarnih standardov, medtem ko je v drugem primeru namen preprečevanje izkazovanja osnovne človečnosti. Nudenje hrane, pijače, oblačil in strehe, predvsem pa varovanje in reševanje ogroženih, še posebej otrok, starih in bolnih, pa je dolžnost, ki jo imamo ljudje navkljub vsaki krivični zakonodaji ali policijski grožnji. To bi moralo biti jasno, ne glede na goebbelsovsko razširjanje politikantskega zla in poneumljanja množic s sovraštvom do zdaj te, zdaj one demonizirane skupine. Namen preganjanja solidarnosti je

brutalizacija populacije. Rezultat niso le novodobni esesovci, ki so pripravljeni na vsakovrstna izživljanja nad ljudmi, temveč množica, ki je normalizirana v svoji neprizadetosti ob vsaki krivici in grožnji s strani tistih, ki imajo moč. Tej neprizadetosti, temu sprijaznjenju nad lastno nemočjo pravimo zlo. Zgodovina nas to uči. Večina Nemcev je do leta 1944, torej skoraj pet let vojne, živela relativno udobno in neprizadeto. Od leta 1933 je večina njih podpirala režim, ker je vsa brutalnost zadela zgolj druge: Jude, komuniste, homoseksualce, invalide, Rome itn. Njih, »normalne«, delavne in zakon spoštuječe Nemce, ta preganjanja niso zadevala. Pozneje, po porazu, so se zlahka sklicevali na svojo prostovoljno amnezijo: »Nič nismo vedeli.« Niso hoteli vedeti in zato so bili še bolj krivi! Današnja politika brutalizacije populacije in njihovo sprijaznjenje z nasiljem nad »drugimi« načeloma nista drugačni od zgodovinskega fenomena nacizma. Ali živimo torej v času vzpona fašizma? Smo sposobni odgovoriti na zadnje vprašanje? Testirajmo svojo zmožnost presoje: 2 + 2 =

ČLOVEK, NE JEZI SE

ČLOVEK, NE JEZI SE,
JE REKEL DIREKTOR,
PREDEN JE SEDEL NA LETALO ZA ŠVICO.

ČLOVEK, NE JEZI SE,
JE REKEL TRGOVEC V TRGOVINI
IN MENJAL CENO ZA VIŠJO.

ČLOVEK, NE JEZI SE,
JE REKEL BANKIR
IN ODTRGAL OBRESTI OD MINIMALNE
PLAČE.

ČLOVEK, NE JEZI SE,
JE REKLA VLADA
IN DVIGNILA TROŠARINE.

ČLOVEK, NE JEZIM SE,
SEM JIM ODGOVORIL,
JAZ SEM BESEN.

MOJMIR FERENC

KONZERVUS

GREMO, KONZERVUS ČAKA.

ČISTILKA VESELA.

TOVARNA.

PRAZNE KONZERVE.

KAKŠNE KVADRATURE TEH

KONZERV?

VEDNO ZNOVA GLEDAM

TE NEIZMERNE POVRŠINE,

DO VRHA NALOŽENE.

POSEL TISOČLETJA.

DELAVCEV BORE MALO.

STROJI VES ČAS BRNIJO.

KONZERVO ODPREM.

POGREJEM, POJEM.

KONZERVO ODVRŽEM.

ZMEŠANO V KONZERVU SE REŽIM.

ZA GOSPODARSKO RAST

PRIDNO SKRIBIM.

KAJ PA JAZ, TI, ONI?

KAJ PA NAŠE OKOLJE?

ŠE NAPREJ

V KONZERVU ZMEŠANO SE REŽIM.

ANASTAZIA OM

Kraljevi recenzor:

ČOKOLADNI FESTIVAL

Radovljica je mesto, ki predstavlja vstopno točko v območje Julijskih Alp in s svojo lepoto ter romantiko privablja številne sanjače. Idilično, pestro in živahno slovensko mesto je med 12. in 14. aprilom zopet ponudilo enega največjih festivalov čokolade v Evropi, ki so ga prišli obiskat številni razvajeni in sladkosnedneži in sladkosnedke. Ljubitelji čokolade smo se družili ob prenapolnjenih mizah pravljicnih dobrot s ponujenimi slaščičarskimi mojstrovinami iz različnih vrst čokolade, izdelanih po različnih motivih, idejah in načinih, po katerih so nastale mnoge čokoladne sanje. Tudi skrbno pripravljene sladolede so osrečili vse, ki komaj čakamo poletno sonce, vse skupaj pa je bilo »v palačinki« zavito v prisrčen in bogat dogodek.

Veliko dejavnosti je bilo namenjenih otroškim dušam, med njimi tudi spuščanje po ziplinu in cirkus Čupakabra, njihove starše in ostale obiskovalce pa je zabaval oder z neprekinjenimi glasbenimi

vsebinami. Čokolade je bilo toliko, kot da jo mestna uprava hrani nekje v čudoviti okolici, ki krasi to moderno staro rimsko mesto, ki premore tudi svojo graščino, čebelarški muzej, 700 let staro cerkev, galerijo Šivic, Lectorjevo hišo, znano po izdelavi medenih src, in pa rojstno hišo Antona Tomaža Linhart, slovenskega razsvetljenca in akademika.

Osnoven element čokolade je kakav, katerega ime izvira iz majevskega izročila in dobesedno pomeni »hrana bogov«. Baje je afrodiziak – seksualni napoj –, človeštvu pa je njena uporaba znana že približno od leta 2000 pr. n. š. Prijateljicam za darilo priporočam t. i. temne čokolade, v katerih je tudi do 75 odstotkov kakava, ki vsebuje različne aminokisline, vitamine, minerale, vlaknine, njegov delež v čokoladi pa sorazmerno povečuje vsebnost in učinek antioksidantnega delovanja na telesni mehanizem, ki je pri kakavu močnejši od resveratrola v rdečem vinu. Čokolada hitro povrne energijo predvsem

Foto: osebni arhiv

zaradi s kakavom vmešanih, enostavno razgradljivih preprostih sladkorjev, glukoze, fruktoze in saharoze ter zato hitro poveča izločanje hormona inzulina, ki prenaša energijo v maščobne celice, jetrne v glikogenu in mišične celice v obliki adenozintrifosfata in hormonov serotonina in dopamina, imenovana tudi hormona sreče. Pomemben niz dogodkov se je zgodil leta 1502, ko je z zrnji kakavovca v Evropo priplul Krištof Kolumb, španska kraljeva družina pa je v 18. stoletju azteški kakav obogatila z dodajanjem sladkorja in tako čokolado zasidrala na naš planet.

Jan Omahne Femec

ONI (LORO): KINODVOR

Izdelek Paola Sorrentina iz leta 2018, ki je v preteklosti nase opozoril predvsem s filmoma Neskončna lepota in Mladost, v filmu Oni v fokus postavi bivšega italijanskega premierja, bogataša in medijskega tajkuna Silvia Berlusconi. Vzoredno z njegovo zgodbo teče zgodba mladega povzpeta Sergia, ki se skuša prebiti v visoke kroge. To počne na način, da skuša nase opozoriti z razvratnimi zabavami, ki jih prireja v svoji vili, ki sicer meji na Berlusconijevo posestvo. Silvio je

neotesan, nekoliko primitiven, pa vendar vase zaverovan posameznik, ki zgolj z močjo volje in preprič(ev)anja doseže, kar si je žadel, po načelu cilj posvečuje sredstvo. Malo mu je mar za žrtve, moralo ali celo zakonsko zvestobo ...

Sorrentino s filmom skuša naslikati podkupljivo oblast z vsemi vzvodi, ki jo delajo tako in ki jo imenitno uteleša glavni lik. To počne z mozaikom mnogih estetsko sicer dovršenih scen, ki delujejo kot nekoliko razvlečena zabava. Ali mu to uspe

Foto: arhiv Kinodvora

ali pač ne, je odvisno od presoje gledalca, vsekakor pa je vredno preveriti.

MG

RAZBITI VRČ: SNG DRAMA LJUBLJANA

Večplastna komedija Heinricha Von Kleista z začetka 19. stoletja je nastala malo zatem, ko je Linhart spisal naši veseloigri. Igra je zelo aktualna tudi v sodobnem času, saj govori o korupciji, spolnem nadlegovanju, izsiljevanju, lažeh, izmikljanju odgovornosti, pijančevanju na delovnem mestu, zlorabi moči in še in še.

Andrej Rozman - Roza je v prevodu Razbitega vrča uporabil pogovorni in ne v verzih spisan jezik. Avtor priredbe in dramaturg Mate Matišič pa je izvrstno uporabil idejo o molčečnosti dekleta Eve kot žrtve (igra jo Maruša Majer) skoraj do konca predstave. Adam (igra ga Jurij

Zrnc) kot dvolični sodnik sicer v vlogi stoji suvereno, le zdi se mi, da je s pogovornim jezikom malo preveč zašel v sleng. Marko Mandić je v vlogi pisarja, malce skrivno stremuškega, avtomatiziranega pisarniškega molja, dobro opravil svoje delo. Maruša je sprva z molkom dobro opravičila igralsko delo ter nato v dolgem govoru pokazala veliko, še precej več igralske spretnosti. Najbolj me je pa navdušila Polona Juh, saj je Evino mamo komično in vrhunsko prikazala. Igrali so še: Branko Šturbej, Bojan Emeršič, Vanja Plut, Timon Šturbej, Matija Rozman ter Zvezdana Mlakar.

Foto: Peter Uhan

Vsi nastopajoči so izpolnili in zadovoljili gledalčeve potrebe, zato se ni bati za preživetje in kvaliteto SNG Drame Ljubljana. Tudi režiser Vito Taufer ima pri tem veliko zaslugo.

Barbara Jozelj

VSE O ŽENSKAH: MGL

Lahkotna komedija izpod peresa hrvaškega dramatika Mira Gavrana in v režiji Barbare Hieng Samobor je s strani gledalcev očitno dobro sprejeta, saj jo na odru MGL-ja uprizarjajo že od leta 2005. Kot nakazuje naslov, nudi vpogled v žensko dušo, čeprav ženski v resnici nikoli čisto zares ne prideš do dna. Komedija je pač namenjena zabavi, ta pa je zagotovljena s pomočjo raznolikih življenjskih situacij in preizkušenj, v katerih se srečujejo ženske trojke. Te pripadajo različnim generacijam, so različnega porekla, zakonskega stana, intimne osebne zgodovine, nazorov in poklicev ... Spoznavamo prijateljice in rivalke, zveste zakonske žene in take, ki skačejo čez plot, karieristke in spletkarke, hvaležne hčerke in tiste hvaležne malo manj, pa tudi živahne babice. Obilica ženskih likov (vsaka izmed igralske trojice – Karin Komljanec, Jette Ostan Vejrup in Bernarda Oman – jih zaigra pet) nam odpira žensko perspektivo in pogled na svet, seveda pa ni naključje, da to storijo v odnosu do nasprotnega spola. Humorni vložki in peripetije, v katerih se zlahka najdeš, zagotavljajo poldrugo uro solidne zabave.

Foto: arhiv MGL

MG

30 LET KARTONA IN BETONA

Dokumentarni film *30 let kartona in betona* avtorjev Roka Pibernika in Jeana Nikoliča (No budget production) se zgodi takrat, ko si ljudje bolj kot tvoja dejanska leta zapomnijo leta, ki si jih preživel na ulici. Ko ne veš točno, ali naj na tvoj rojstni dan proslavijo tvoje rojstvo ali pa dejstvo, da si večji del teh let preživel na kartonu in betonu. V smislu preživetja in obstoja je slednje prav gotovo večji dosežek. Dogodek za Tonetovih »30«, ki se je zgodil dve leti nazaj v njegovi dnevni sobi, je bil idealna priložnost, da Rok in Jean, ki sta zaposlena na društvu Kralji ulice, posnameta dokumentarni film o Tončku. Zbrani prijatelji iz vseh vetrov, nekaj iz ulice, nekaj od drugod, so podali iskrena mnenja in čestitke za ta »dosežek«, predvsem za njegovo kraljevanje na Miklošičevem trgu. Največji kompliment njihovih pričevanj je to, da je tudi v očeh tistih, ki živijo na ulici tako kot on, opaziti spoštovanje do njegove. Očitno je, da ima

Tone svoj način brezdomstva, morda je komu v tem kontekstu tudi za zgled. Glavna zvezda filma je seveda Tone, ki se na svoj način spopada z odličnimi, direktnimi in suverenimi vprašanji avtorjev. Na neprisiljen in spontan način iz njega vrejo iskreni in čustveni odzivi, iz katerih sestavljamo delčke njegove življenjske zgodbe, hkrati pa nam orišejo del njegovega vsakdana. Morda bi si želeli več podrobnosti, kje se je zalomilo in zakaj beton namesto postelje, ampak v kontekstu praznovanja (navsezadnje je šlo za lep dogodek) smo skozi reakcije izvedeli več kot dovolj. Tone preide iz smeha v jok v trenutku. Od mirne razlage do burne reakcije, tudi v spremstvu kletvic. Vidi se, kdo so njegovi ljudje, komu zakupa, kdo je njegova prava družina, ob kom se lahko sprosti. Vidi se tudi, koga ne mara. S svojimi reakcijami je zaslužen tudi za kakšen humorni vložek, kjer se gledalec nasmeje in zamisli hkrati. Predvsem ob

Foto: Žiga Živilović jr./BOBO

hudi dilemi, kaj bolj škoduje jetrom: porcija slanih čevapov ali dnevna doza vina. 30 let betona in kartona, 55 minut Toneta, je obvezen ogled za vsakega, ki se kdaj sprehodi skozi Miklošičev park in ne upa spregovoriti z njim. Obvezen ogled za vsakega Ljubljana, ki na ulici srečuje brezdomne osebe, morda tudi za vsakega Slovenca, ki vidi brezdomne samo v filmu. Ne ukvarja se z vprašanjem zakaj, niti se mu ni treba, ker to ni njegov namen. Je film o Tonetu, o njegovih letih in o njegovem betonu.

Aljoša Sodja

ZAHVALI

SNG OPERA IN BALET LJUBLJANA

Članica našega društva se najlepše zahvaljuje SNG Operi in baletu Ljubljana za podarjeno vstopnico za operno predstavo Lepotica in zver, ki si jo je z navdušenjem ogledala 19. aprila.

STARS AGENCIJA

Za donacijo dveh vstopnic za koncert skupine Let 3 v MC Brežice se članica našega društva iskreno zahvaljuje agenciji Stars. Naj ju citiramo: »Koncert je bil ful dober.«

Se priporočamo tudi v prihodnje, Društvo KU

Let 3

Foto: Lea

PO ŠTIRIDESETIH LETIH PANKA, 1977–2017 ALI GOSPODJE TOVARIŠI, TOVARIŠI GOSPODJE, JAZ VAM NE VERJAMEM: SO PRODIGY LAHKO PANK?, 9. DEL

Po osmih delih zapisov o panku bi se bilo najbrž smiselno vprašati, kaj je danes pravzaprav pank. So pankerji mnogi nekdanji najbolj zagreti privrženci, ki so danes na visokih položajih? So to morda pank bandi, ki ob svojih vnovičnih združitvah razprodajajo velike dvorane ali nemara celo stadione? So bili to *Pistolsi* ob vnovični združitvi, ko so odprto in provokativno dejali: »Tu smo zaradi vašega denarja, to je naš skupni interes, publika, ko te jebe.« Izjava primerna takratni kapitalistični globalizaciji, ki je na glasbo vedno in zgolj gledala skozi denar. Mora biti pank res vedno v svoji znameniti opravi, v svojem provokativnem imidžu? Mora biti pank res samo triakordno žaganje, glasbeni minimalizem, kakršnega je leta 1977 forsirala večina tedanjih bendov? Odgovor je najbrž pritrdilen samo za pankerske fanatike, a kot sem omenil v prejšnjem delu, so mit o preprostosti panka uničili The Clash s svojo tehničnostjo in tudi mnogi bendi za njimi.

Kot pravijo glasbeni kritiki je *punk attitude* obstajal že leta, preden je obstajal pank sam, in za mnoge so pankerji že Stooges, MC 5 ali New York Dolls. So bili v tem primeru pankerji tudi Prodigy? Da, prav ste slišali. Prodigy. Ravno nedavna smrt njihovega frontmana in še prej plesalca Keitha Flinta odpira prav to vprašanje. Je lahko pankrock v kombinaciji s technom in rejevom še vedno pank? Je sploh smiselno kombinirati ta dva popolnoma različna žanra?

Kronološko gledano sta imela njihova prva dva albuma *Experience* (1992) in *Music for the jilted generation* (1994) veliko ponuditi ravno zaradi odlično delujoče kombinacije različnih žanrov, kot so: rejev, jungle, techno, house, big beat, hiphop ... Prodigy so med svojim največjim prebojem sredi devetdesetih odpirali prav ta vprašanja. Dobili so oznako elektro oziroma techno pankerjev.

Prodigy so bili sprva sprejeti kot osvežitev v rejev zvrsti leta 1990. Rejev, ki bi ga morda prav oni lahko popeljali iz *undergrounda* v še nekaj večjega – preden bi postali

del *mainstreama*. Predstavljali so sicer nekaj, kar ni bilo sprejemljivo za večino pank mase in *rock'n'roll* generacije, saj so jih ravno zaradi kombinacije z elektroniko mnogi zavračali. Mnogi isti ljudje jih po več kot dvajsetih letih vidijo drugače. 22 let nazaj – leta 1997 – so Prodigy s svojim tretjim albumom *Fat of the land* že dodobra razvili in dodelali svoj zvok, prodaja omenjenega albuma pa je bila vrhunec njihove kariere – prav tako njihova pojava in provokativen videz. Šokirali so tudi britansko oziroma svetovno javnost. Naslovnice medijev so jih predstavljale kot bend, ki se ga bojijo babice, a ga ljubijo njihovi vnuki. Zveni znano? A tokrat z razliko, da niso bili sprejeti od večine starih pank in *rock'n'roll* legend. *Pistolsov* John Lydon, ki je odkrito nekaj tednov nazaj celo zajokal ob smrti Keitha Flinta in ga opisal kot kolega, se je leta 1996 na festivalih, kjer so Prodigy in Sex Pistols igrali skupaj, zmrdoval nad njihovo glasbo in jo opredelil kot ceneno sranje. A to je vseeno dober prikaz, kako se ljudje glasbeno spreminjajo, kako začnejo morda tudi sami širše in drugače gledati na glasbo – tudi pank. Glasba je kot čas in kot taka lahko ruši ustaljeno vzorčno glasbeno zgodovino, kar so jo Prodigy brez dvoma. Ogledal sem si njihov nastop 31. oktobra 1997 v Tivoliju ter že takrat menil, da so Prodigy najbrž za tisti čas največji in najbolj svež pank band. Vsaj na nek način, da ne bo pomote. Mnogim se je to zdelo absurdno in nesmiselno. Zdaj opažam, da tudi sami gledajo podobno na omenjeno. In sicer da pank ni zgolj triakordno nažigavanje ali »furati imidž«.

Če je *punk attitude* nekaj, kar naj bi bilo provokativno, kar naj bi kontriralo in rušilo ustaljene vzorce, je to najbrž nekaj, kar so Prodigy vsekakor počeli, vendar ob tem sebe žanrsko niso omejevali. Zavedali so se, da je bil pank eden njihovih segmentov, ki jim je manjkal, preden bi razširili svojo oboževalsko maso še s privrženci *rock'n'rolla*.

Diego Menendes

OLIMPIJA LJUBLJANA

Ob koncu nogometne sezone bi se na društvu radi iskreno zahvalili Nogometnemu klubu Olimpija, saj so nam prav za vsako tekmo sezone 2018/2019 podarili po dvajset vstopnic. Iskrena zahvala gre tudi Košarkaškemu klubu Petrol Olimpija, ki nam je za domače tekme podaril deset sezonskih vstopnic.

Člani in članice našega društva upajo, da bo tako tudi v prihodnje. Šalalalala, Olimpija.

Kralji in kraljice ulice

REZERVAT – DNEVNIK OBSOJENCA 0-118/2015

Ta dnevnik je resnična zgodba življenja v ZKPZ Ljubljana, Povšetova ul. 5. Pisati sem ga začel 26. 4. 2015. Naj vam bo v veselje brati ga in naj vam nekaj da, kaj koristnega. Glede na to, da se najde v njem tudi kaj nepojasnjene, čudnega, nedorečenega, naj vas ne bo sram. Vprašajte. Moj elektronski naslov vam je vedno na razpolago: taubi66@gmail.com.

Ponedeljek, 4. maja

DREVO

*Kako rad bi
splezal nate.
Gugal bi se v tvoji
krošnji.
Žvečil tvoje liste.
In smreka,
kako dobri so
tvoji vršički.*

*Zakaj hudiča
rasteta
na drugi strani
zidu?*

Tako. Prazniki so mimo in spet se začenja normalno življenje. Praznike v sanatoriju čutimo le po tem, da večerjo dobimo že pri kosilu (konzervo). Bo pa zdaj tudi nov začetek za cimra Macolo. Jutri ima sodišče – prikolico (slovar zaporniškega jezika, novo sojenje za drugo dejanje). Hotel je ukrasti dve kili mesa, liter vina in kilo jagod – sodni strokovnjaki so vrednost ocenili na 50 evrov. Je bilo vse to blago oblečeno v zlate lističe? Bog si ga

vedi. Sicer pa me prekleto zanima, koliko bo dobil.

Danes zjutraj pa sem imel tudi sam v sobi rahel popizditis. Kot vsakič pred odprtjem kantine – torek in petek – so vsi v sobi ostali brez tobaka in kot muha na drek so se spravili na mojega. Jebi ga! Kar pred mojimi očmi, ne da bi kaj vprašali, začnejo zvijati. Do zdaj sem bil sicer tiho, danes pa sem jim povedal svoje in jutri pričakujem, da mi vsi trije kupijo en paket tobaka. Izgovor, češ da nimajo denarja, me sploh ne briga – tudi jaz bom kmalu brez. In potem? Tako rad jih pa spet nimam, da bi jim dal svoje zadnje gate. Pa tudi Roman in njegove tabletko. Zelo dobro poznam leponex – sem bil sam na njem. Ko to vzameš, si lačen kot volk. In on zdaj, meni nič tebi nič, zvečer v omaro in poje poleg svojega še moja kruh in pašteto. Ustavi konje, poba! Tudi jaz sem zvečer lačen, glede na to, da lažje jem ponoči kot podnevi. Kot polulan kuža je sprejel to mojo kritiko. Upam le, da sobno prijateljstvo ne bo trpelo zaradi tega današnjega jutra – toda stvari je bilo treba postaviti na svoje mesto.

Torek, 5. maja

Macolo so malo pred kosilom pripeljali s sodišča. Dve kili mesa je enako petim mesecem zapora. Specialni povratnik. Za hrano ali za lakoto? Pa še ... Rom je. Pri nas se izvaja »genocid« nad Romi. Teh je tu kot plevela. Ko sem tako razmišljal ves dan, jih mediji (tudi s pomočjo sodišč) ves čas mečejo na kup gnoja in jim sodijo za marsikaj. Celu »normalni« državljani jih z bombnimi napadi občasno presenetijo.

Mater! Pa ne le oni. Tu na oddelku nas je 70–80, pa mi verjemite, da do sedaj nisem v našem nadstropju srečal niti enega pravega Slovenca. Le v medijih slišim zanje – seveda so to tajkuni. Sem tajkun tudi jaz? Ali pa se mi je Slovenija odpovedala in sem črna ovca države? Ne vem. Sicer me to tudi ne zanima. Je pa zanimivo, da jih več kot pol trdi, da so Slovenci. Esad, Rasim, Fadil – ja, saj ste rojeni v Sloveniji in tudi živite tu, a vaša glava in mentaliteta sta v Bosni. Slovenci in naša sodišča, pa so/smo v 80 odstotkih težki nacionalisti. Žal!

Macola je preostanek dneva preživel v živčnem krču, kar se je prenašalo tudi na ostale v sobi. Jaz na primer nisem mogel niti brati knjige. Ostala dva pa sta ga zasipala z nasveti: sprijazni se, ob prvi priložnosti pobegni, ne ga zdaj srat, saj bo bolje ... teh nasvetov je moja glava polna kot pes bolh. Ne vem, ali se ne zavedajo, kaj se dogaja v njegovi glavi. Sicer se to dogaja v vsaki glavi tu v sanatoriju, ampak lepo je biti svetovalec, načrtovalec, pa čeprav s temi besedami bolj rušijo kot rešujejo probleme. Je pač tako in tako bo tudi ostalo – na veke vekov amen.

Ja, še ena malenkost – drugi Rom po imenu Roman je zelo veren človek. Ob postelji na zidu ima slike Marije in Jezusa, v omari pa ima eno polico spremenjeno kar v oltar. Pred njo stoji vsako jutro tudi po pol ure. Moli? Razmišlja? Išče rešitev? Ne vem in se v to tudi ne mislim spuščati. Če ga to tlaži, je to več kot pozitivno.

Taubi

ZAPORNIŠKA SUBKULTURA IZ PRVE ROKE

Prestajam zaporno kazen dveh let in osmih mesecev. V zaporu se čas in prostor drugače vrtita kot zunaj, kdor je bil »noter«, že ve, o čem govorim. Temu se prilagodi čisto vsak človek, samo vprašanje časa je, kdaj postaneš pravi inmate (obsojenec, op. ured.). Eni prej, drugi kasneje, avtomatsko postaneš del okolja, ki ti je bil prej tuj in manjvreden. Vse je narejeno po človeških zmognostih, zaporniki pa imamo med seboj nepisano hierarhijo. Vse se vrti okoli malenkosti, besed in malih dejanj – pozitivnih ali negativnih. Po tem se obsojenec sodi in tretja v zaporniški subkulturi. Po navadi so najjači tisti, ki imajo za seboj največjo kilometrino, ki imajo največ denarja oziroma materialnih dobrin. Ta postane lider, ki ga večina zapornikov slepo uboga in ga prikrito časti ter o njem širi govorice, da bi mu ja prišli bližje oziroma mu ližejo rit po domače. Notri obstajajo tri skupine ljudi: tisti težaški, ki s svojo komunikacijo spravljajo v slabo voljo vse okoli sebe, v resnici pa je laganje in napihovanje vse, kar premorejo. Drugi so tisti, ki se vrtijo okoli omame oziroma

se omama vrti okoli njih. Zaspanci, ki dajo vse za omamo. Tako prespijo vse in najdejo najlažji izhod za preživljanje prostega časa, na žalost so v večini. Žalostno pa je, da drugi, ki jih prevzameta obup in dolgčas, začnejo nezavedno ponavljati za njimi ter sčasoma postanejo zaspansi zadržanci, ki jim je čas odveč, in ga verjetno prezirajo ter čakajo, da vse prileti z neba – tudi zlata svoboda. Takih je večina zapornikov, ki prebijajo leta ali zgubljajo dragoceni čas v zaporih širom Slovenije. Vse, kar dobijo, pretvorijo v tablete, ki zameglijo um, in ne razmišljajo ravno o svobodi. Tretji razred in najredkejši pa so zaporniki, ki svoj čas hočejo pozitivno izkoristiti in delajo na sebi. Delajo na telesnem zdravju, telovadijo, gojijo svoje mišice. Vsaj poskušajo biti nekaj. »Če ne morem biti kaj drugega, bom vsaj dvodelna omara – močan kot bik, pameten pa tudi,« bi rekla moja mati.

Rade, 8. februarja

RAZVEDRILO

KRALJEVSKA ŠAHOVSKA UGANKA

Iz igre slovenske šahovske vele mojstrice: Ana Srebrnič – Tanja Tuominen, šahovska olimpijada, Tromsa, 4. novembra 2014.

Na vrsti je beli. Po štirih potezih črni preda igro.

Standardni algebrski šahovski zapis: pijon/kmet – brez oznake, S – skakač, L – lovec, T – trdnjava, D – dama, K – kralj, x – jemanje figure, + – šah, ++ – mat, O-O – mala rokada, O-O-O – velika rokada, = – remi/ponudba remija, e. p. – en passant (kmetovo jemanje mimogrede).

Pripravil: JN

Vektorska tabela: JN

REŠITVI STA OBJAVLJENI NA STRANI 30.

026
KRALJI
ULICE

	A	B	C	Č	D	E	F	G
1	X	X	X	X	X			
2								X
3	X	X	X	X				X
4	X	X	X	X				
5	X							X

Sestavil: Robert Žerjav

UGANKA: Poiščite rešitev, ki se skriva v stolpcu E.

1. Vrtnina, zelenjava
2. Jed, ki vsebuje škrob
3. Geometrijski lik
4. Bife
5. Žensko ime

SMS KOMENTARNICA: 030 323 128

DRAGE BRALKE IN BRALCI, KER VEMO, DA VČASIH KAKŠNO MNENJE ZBEŽI Z OBZORJA, ŠE PREDEN PRIDEMO DO SVINČNIKA IN PAPIRJA OZIROMA STOLA PRED EKRANOM V VIRTUALNI SVET, IN KER JE MOBILNI TELEFON VEČINOMA NAŠ TESNEJŠI SODELAVEC, SMO ODPRLI SMS-KOMENTARNICO. V NJEJ OBJAVLJAMO VAŠE POHVALE, PRIPOMBE, PREDLOGE IN VTISE. V OBLIKI SMS-SPOROČIL JIH OB VSAKRŠNI URI LAHKO POŠLJETE NA TELEFONSKO ŠTEVILKO 030 323 128. VABLJENI K SODELOVANJU!

6. 5. >> Rade volje kupim in preberem vaš časopis. Je zelo zanimiv, hkrati pa tudi poučen. BRAVO! Kar tako lepo naprej pišite in ustvarjajte. Pozdrav Alja

14. 5. >> Čudoviti ste, kralji in kraljice. Občudujem vas. Sam ne bi zmogel. Pozdrav vsem. Branko

20. 5. >> Prijazen pozdrav vsem Kraljem, posebej pa današnjemu nasmejanemu prodajalcu #611 v Europarku MB. LP M

23. 5. >> Veseli me, da lahko kupim Kralje ulice tudi na Goriškem (v Rožni dolini), od zelo prijaznega prodajalca, ki mi s svojo zahvalo polepša cel mesec.

KAKO REČEJO LJUDOŽERCI OSEBI, KI TEČE MARATON TREH SRC?
HITRA PREHRANA.

GREGOR B. HANN

MILOŠEV FOTOGRAFSKI KOTIČEK:

VELIKI MITING SNS V OKVIRU KAMPANJE »PRIHODNOST SRBIJE«

Veliki miting v okviru zgoraj omenjene kampanje je potekal 19. aprila pred srbskim parlamentom v Beogradu. Sicer obstaja veliko negotovosti glede samega vprašanja, ali je šlo za vladni ali strankarski miting. Je bil to morda odgovor SNS proti seriji protestov pod imenom »1 od 5 milijonov«, enega izmed njih so srbski državljani_ke in opozicija izvedli le teden dni prej na istem mestu v Beogradu?

Nejasno ostaja, ali so zagovorniki mitinga »Prihodnost Srbije« samovoljno prišli v Beograd ali so bili obvezani k udeležbi – glede na veliko število najetih avtobusov za prevoz udeležениh iz južne Srbije, s Kosova, iz Vojvodine in celo iz Republike Srbske, Bosne in Hercegovine in Hrvaške.

Nejasno ostaja tudi, koliko udeležencev je bilo na samem protestu. Državni vrh oziroma vrh SNS ocenjuje udeležbo na približno 150.000 ljudi, neodvisni mediji pa ne verjamejo, da bi jih bilo več kot 10.000, kot se je to zgodilo 13. aprila, ko so protest organizirali državljani_ke oziroma opozicija, za katerega se verjame, da se ga je udeležilo med približno 35.000 in 40.000 protestnikov.

Skratka, oba shoda sta minila mirno, torej brez mrtvih ali incidentov.

Foto: Miloš Stošić

Foto: Miloš Stošić

Foto: Miloš Stošić

Foto: Miloš Stošić

Državljanke je najprej nagovorila srbska premierka Ana Brnabić, sledili pa so ji zunanji minister Ivica Dačić, vodja madžarske diplomacije Peter Sijarto, predsednik predsedstva BiH Milorad Dodik, upokojeni poveljnik obrambe Košare Dragutin Dimčevski in predsednik Republike Srbije Aleksandar Vučić. Srečanje se je končalo z Oliverjem Mandićem, ki je zapel pesem Mati Srbija.

<https://www.bbc.com/serbian/lat/srbija-47991967>

<http://rs.n1info.com/Vesti/a478042/Koliko-je-ljudi-na-protestima.html>

<http://www.rts.rs/page/stories/ci/story/1/politika/3496218/skup-buducnost-srbije-u-beogradu.html>

<https://www.juznevesti.com/Politika/Miting-Buducnost-Srbije-za-naprednjake-fantastican-provod-za-opoziciju-kontramiting-sr.html>

<http://www.politika.rs/scc/clanak/427498/SNS-objavio-spot-za-podrsku-kampanji-Buducnost-Srbije>

<http://www.politika.rs/scc/clanak/427856/Na-skupu-između-140-000-i-150-000-ljudi>

Miloš Stošić

BREZPLAČNA PRIREDITEV: ULIČNI KINO POD MOSTOM, NORI DNEVI

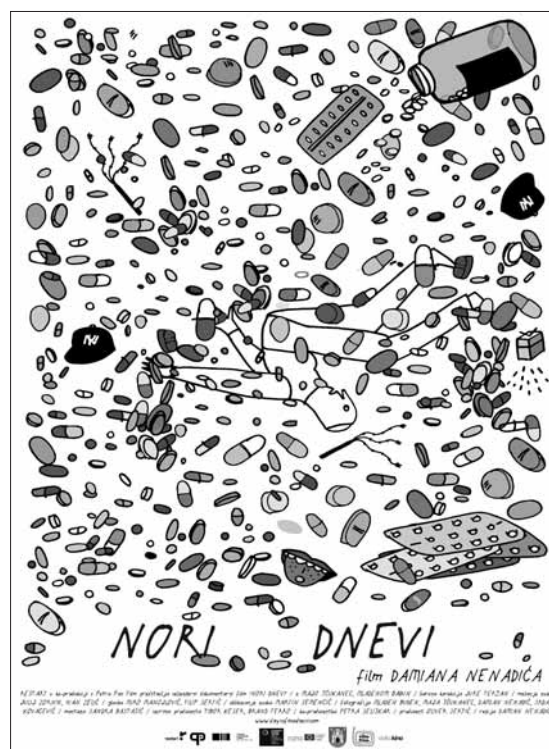
PETRA PAN FILM VAS V SODELOVANJU Z DRUŠTVOM KRALJI ULICE VABI NA PROJEKCIJO FILMA NORI DNEVI.

Režija Damian Nenadić, Hrvaška/Slovenija 2018

Projekcija: 19. 6., 21.00, pod Fabianijevem mostom.

Bolezen ali blagoslov? Je to nesreča ali priložnost, da spoznamo, kdo smo? Bistvo norosti so nihanja med skrajnostmi in iskanje zatočišča pred krutostjo sveta. Nori dnevi nas vržejo v večini ljudem skriti svet Maje in Mladena, dveh »duševno drugačnih« posameznikov, ki jih je družba neupravičeno zavrnila in spremenila v paciente farmakološkega zdravljenja. Skozi proces dokumentiranja lastnega življenja se zanj začne zavedanje o ujetosti v neučinkovito zdravljenje in sprejemanje svoje drugačnosti. Film s subtilnim in igrivim opazovanjem ujame njuno osamljeno in odmaknjeno vsakodnevno življenje, ujeta v začarani krog zavrnitev in krivde.

Posebna omemba na festivaloma ZagrebDox in vesna za posebne dosežke na Festivalu slovenskega filma. Projekciji bo sledil pogovor s člani gibanja Slišanje glasov Slovenija.

ZADRUGA STARA ROBA, NOVA RABA, POLJANSKA C. 14, LJUBLJANA

PRESELIMO VAS

Pokličite 059 010 075 med delovniki 9.00–19.00

SOCIALNO PODJETJE

NUDIMO:

- KOMBI PREVOZE, SELITVE, DOSTAVE, KOSOVNI ODVOZ, PRAZNJENJE OBJEKTOV, DEMONTAŽA IN MONTAŽA POHIŠTVA, BELJENJE, PO DOGOVORU
- ČIŠČENJE STANOVANJ, POSLOVNIH PROSTOROV, PO DOGOVORU

www.robaraba.si

OGLASNA DESKA

Skočite v PRP trgovinico na Poljansko cesto 14 ali v butik in skladišče v Studenec 41. Tam našli boste lončke za rože, okraske, knjige, slike, igrače, umetnine in starine. Ni, da ni, ker mi kupimo vse, kar je zastoj, in podarimo po simbolični ceni. Lahko nam tudi kaj donirate. Pogledajte pa si tudi našo ponudbo storitev čiščenja, selitev, likanja, vrtnarjenja itd. Več na www.robaraba.si.

Izšel je drugi slovenski prevod knjige Willa Halla z naslovom Vodnik za opuščanje uporabe psihotričnih zdravil v skladu z načeli zmanjševanje škode. Zainteresirani jo lahko kupite po ceni 3 € na sedežu društva Pražakova 6 v Ljubljani, ali jo naročite po ceni 5 € po pošti.

Društva Kralji ulice se za donacije v mesecu maju zahvaljuje:

- pekarni OSEM,
 - slaščičarni ZVEZDA,
 - podjetju SPAR Slovenija za prehranske izdelke,
 - B.I.C. Ljubljana, oddelek SUAŠ (kuhinja) za pekarske izdelke,
 - društvu LAJKA za donacijo hrane za pse in mačke,
 - podjetju POTOVANJE DUŠE d.o.o. za podarjeno vstopnico za dogodek Jay Shetty
 - NK OLIMPIJA Ljubljana za podarjene vstopnice in
 - vsem dobrim ljudem za donacije oblačil, obutve in hrane.
- Se priporočamo za naprej.

V društvu Kralji ulice sprejemamo hrano za naše brezdomne pse. Bo zelo dobrodošla! Hvala!

Podari knjigo in jo prinesi na Kralje. Pražakova 6, 1000 Ljubljana. Pon.–pet. 8.00–16.00 in sob. 9.00–12.00. Tel.: 059 022 503

Nudim inštrukcije kitare, angleščine in nizozemščine (native speaker). Sprejemam tudi rabljene računalnike. Piet: 069 637 533.

Športna sekcija Kralji ulice vas vabi vsak četrtek 15.00–16.00 v Športni center Triglav za Bežigradom (balon) na nogometno urico. Vsi dobrodošli!

Urejanje vrtov in okolice ter nega palm in oljk. Tel.: 069 954 655 ali 051 846 810.

Uspešno poučujem angleški jezik. Gregor: 051 732 740

029
KRALJI
ULICE

Delovanje našega društva lahko podprete tudi tako, da nam namenite 0,5 odstotka dohodnine, ki vam jo država odmeri za preteklo leto. To storite s spodnjim obrazcem, ki ga izpolnite in

pošljete na pristojni urad FURS (v Ljubljani je naslov: Davčna ulica 1, 1000 Ljubljana). Hvala!

PODATKI O DAVCNEM ZAVEZANCU:

(ime in priimek davčnega zavezanca)

(podatki o bivališču: naselje, ulica, hišna številka)

(poštna številka, ime pošte)

(davčna številka)

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

(pristojni finančni urad)

KOT VSAK RAZVOJ,
JE TUDI »OSEBNI RAZVOJ«
DVOREZNI MEČ ...

JURIJ KUNAVER

ZAHTEVA za namenitev dela dohodnine za donacije

Ime oziroma naziv upravičenca	Davčna številka upravičenca								Odstotek (%)
Društvo za pomoč in samopomoč brezdomcev Kralji ulice	2	3	9	5	6	0	4	6	0,5

V/Na _____, dne _____

podpis zavezanca/ke

				OBELISK V SPOMIN NA POMERBEN DOGODEK ALI OSEBNOST (DVE BESEDI)		SERVIETA	PALICA ZA ČIŠČENJE PLUGA, OTKA	PRIPADNIK NEKDANJIH ITALOV	VELIKO MESTO V ZDA, ZNANO PO GLASBI	MENIČNI DOLŽNIK (IZ ČRK BESEDE STARTA)	
				HITER TEK NA KRATKE PROGE							
				DEL DUNAJA Z ZABA- VIŠČEM							
				GLAVNO MESTO KANADE							
				FILMSKI REŽISER JANČSO (IZ ČRK SMOLIK)							
				KRAJŠA OBLIKA IMENA MARIČA						RADJI OPERA RAH- MANINOVA; RUSKO M. IME	
				NEON			NIZEK Ž. GLAS				
							RIMSKI BOG LJUBEZNI				
VEČJE ZEMLJIŠČE		PRIHOD V NOVO STANOVANJE ALI HIŠO	KRALJICA ŠPORTOV	KRAJŠE GLEDA- LIŠKO DELO	TUJE ŽENSKO IME (IZ ČRK: ESTERO)	NEKDANJI TURŠKI MOGOČNEŽ	TERITO- RIALNA OBRAMBA	VELIKE KAMNITE GMOTE AFRIŠKA DRŽAVA		ZNAMKA ANGLEŠKIH MOTO- CIKLOV (IZ ČRK TOD)	
ELEMENT KRIŽANKE								SLAVNA AM. ANTROPO- LOGINJA (MARGARET)			
NEKDANJE VZHODNO- EVROPSKO GERMANSKO PLEME								ODPRTINA V STENI LIBANONSKI POLITIK (IZ ČRK: MARIKA)			
GOSTA RJAVA TEKOČINA IZ SLADKOR- NEGA TRSA						ŽIVAH- NOST, POSKOČ- NOST					
ŽIVINA Z ENAKIMI VZREJNIMI ZNAČIL- NOSTMI					VISOKO JUŽNO- AMERIŠKO GORSTVO	KRAJŠA OBLIKA ČEŠKEGA IMENA OTAKAR		IRSKA REPULI- KANSKA ARMADA	REŽISER FILMOV O KEKCU (JOŽE)	VELIK SLONOV ČEKAN	LETOVIŠČE NA FRANČ. AZURNI OBALI
BESEDNA FIGURA, ZANIKANO NASPROTJE (IZ. TOTALI)						ENOJNO CVETNO ODEVALO (IZ ČRK: PREGONI)					
OGLJIKO- VODIK, BREZBARVEN PLIN, TUDI ETEN						JAPONSKA PROVINCA NA HONŠUJU OSEBNI ZAMEK					
IME DIRKAČA ROSBERGA (V BESEDI KEKEC)					OSEBA, KI KAJ DOJEMA, NPR. UMETNINO						
UDELE- ŽENEC NA POROČNEM PRAZNO- VANJU					TRETJE NAJVEČJE FINSKO JEZERO (1082 M ²)				PISATE- LJICA PEROCI		

Sestavil: Jože Petelin

Ime in priimek: _____

Naslov: _____

Rešitev šahovske uganke:1: La5, Te7; 2: Da8+, Kd7; 3: Dd8+, Ke6; 4: Txc6+,
črni preda igro.**Uganka:**

Piran.

NAGRADNA KRIŽANKA

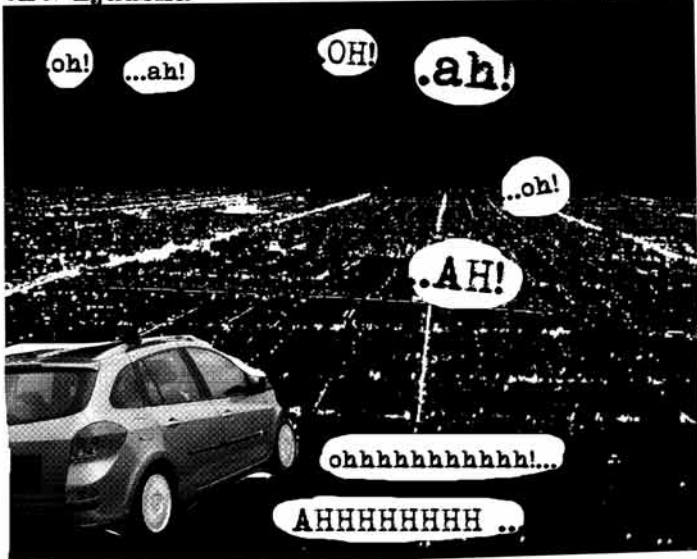
Pravilno izpolnjeno križanko pošljite do konca meseca na naslov: Društvo Kralji ulice, Pražakova 6, 1000 Ljubljana - in se potegujte za zabavne nagrade: knjigi Franja Franciča Meseno spoznanje, Novi svet – zbirka poezije in proze ter zgoščenko Ulične žvrgoljivosti Kraljev ulice.

Iskrene čestitke nagrajencem prejšnje pravilno rešene nagradne uganke, ki so: Anica Troha iz Borovnice ter Janez Jakomin, Tomaž Menart in Branka Botič iz Ljubljane.

U BISTVU.

txt: ljudska

riše: peter poljanski

Št. 157

**JUNIJ
2019**

Časopis za brezdomstvo
in sorodna socialna vprašanja

PROSTOVOLJNI PRISPEVEK: 1 EUR

Polovico dobi član_ica društva.

KRALJI TULICE

